

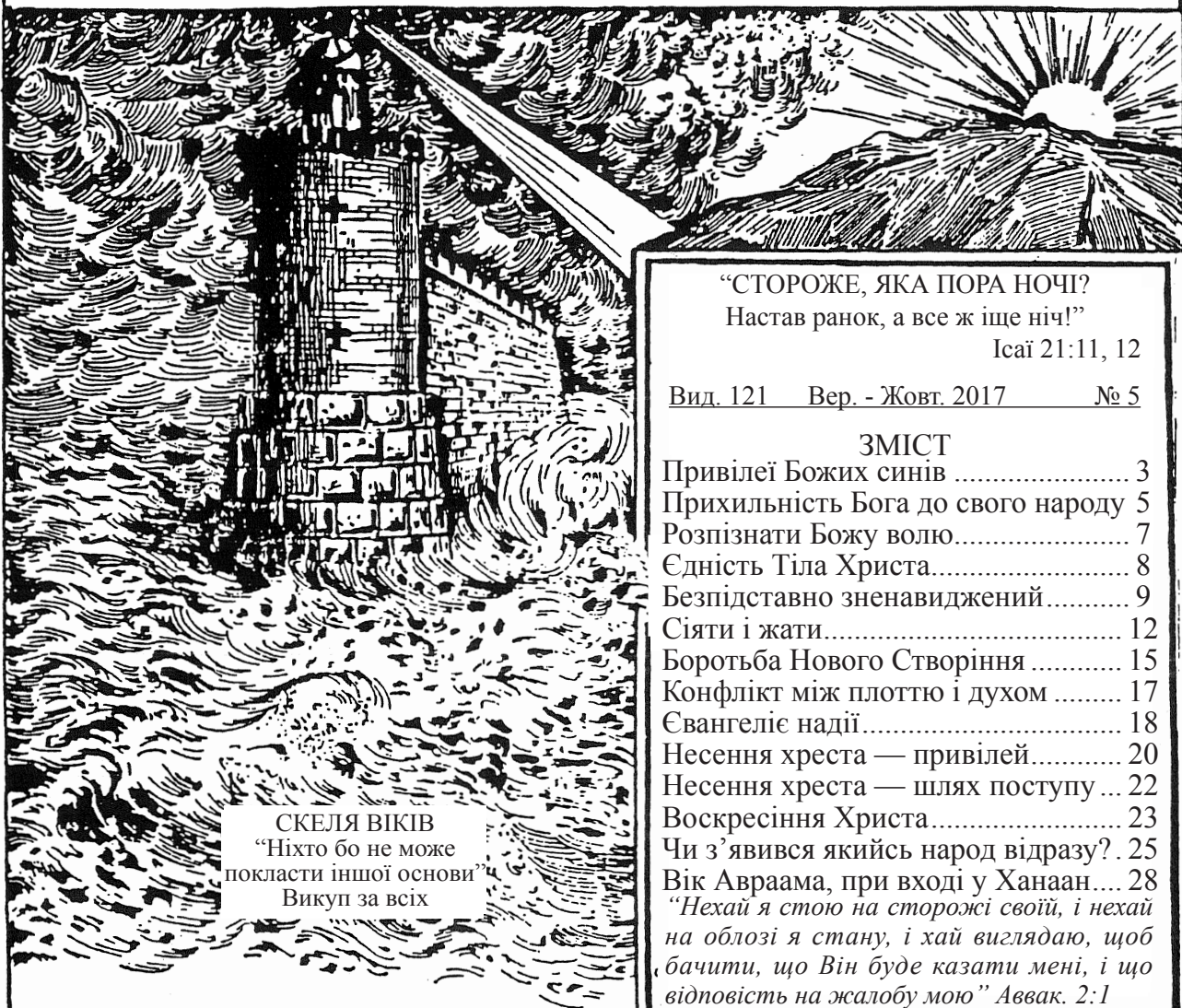
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
“Ніхто бо не може
покласти іншої основи”
Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 121 Вер. - Жовт. 2017 № 5

ЗМІСТ

Привілеї Божих синів	3
Прихильність Бога до свого народу	5
Розпізнати Божу волю.....	7
Єдність Тіла Христа.....	8
Безпідставно зненавиджений.....	9
Сіяти і жати.....	12
Боротьба Нового Створіння	15
Конфлікт між плоттю і духом	17
Євангеліє надії.....	18
Несення хреста — привілей.....	20
Несення хреста — шлях поступу ...	22
Воскресіння Христа.....	23
Чи з'явився якийсь народ відразу? .	25
Вік Авраама, при вході у Ханаан....	28
<i>“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1</i>	

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ПРИВІЛЕЇ БОЖИХ СИНІВ

*“Бо знає Отець ваш, чого потребуєте”
(Матвія 6: 8).*

Ці слова не були адресовані всьому світу, бо весь світ лежить у гріху, цілковито позбавлений спільноти з Богом. Ці слова не були адресовані навіть пересічному юдею, бо юдеї також є членами роду Адама, який є в незгоді з Богом, а їхня Угода не була угодою синівства, а угодою слуг. Мойсей був вірний, як слуга над усім своїм домом (Євр. 3: 5). Ізраїльтяни ніколи не згадуються як сини Бога. У пророцтвах згадується про те, як Бог буде поводитися з ними в майбутньому. Та немає прямого твердження, що Він був їхнім Батьком, або що вони були Його дітьми.

І ми всі знаємо, що так було. Було би навіть неправильно, коли би було навпаки, бо примирення за гріх ще не було дане за світ. Ні юдей, ні хтось інший у світі сьогодні не має права називати Бога своїм Отцем, ані думати про Нього як про свого Отця. Єдиними, хто має право називати Бога “своїм Отцем”, є ті, які є у відносинах угоди з Ним через Христа. Завдяки цьому зв’язку, каже апостол Іван, “ми тепер Божі діти”.

Ми ще не є в Царстві, щоб вважатися синами Бога без вад, але в майбутньому, у мить нашої “переміни”, ми будемо “дітьми Божими, невинними”, подібними на нашого Учителя, будемо ділити Його славу. Але вже тепер ми є синами Бога і маємо цей блаженний привілей, цю честь називати Бога своїм Отцем, тому що одержали Його Святий Дух. Ми маємо цей скарб Святого Духа в земних посудинах і

ходимо вірою, а не видінням. Усі, які увійшли в Тіло Христа через повне посвячення, є синами Бога через віру, і їм дозволено називати себе так, сприймати Його як свого Отця і вважати, що це свідectво Святого Письма повністю і цілковито стосується їх.

БОЖІ СИНИ ЧЕРЕЗ ВІРУ

Та ось запитання: чому Господь вжив ці слова до земних учнів ще до того, як з’явився за них перед обличчям Бога і приписав їм Свою заслугу? Хіба вони все ще не були під Угодою Закону? Відповідаємо: так. Вони все ще були під Угодою Закону. Тільки вірою їм було дозволено називати Бога своїм Отцем. Вони прийняли Христа як Дорогу, Правду та Життя, прийняли Ісуса як Посланого Богом, як Того, Хто має остаточно виконати все, заради чого Він прийшов. Називаючи Бога своїм Отцем, а себе — синами Бога, вони мали показати віру, хоча, знаємо, що насправді вони не говорили про себе як про синів Бога.

Тільки за якийсь час після смерті нашого Господа їхня віра почала усвідомлювати цей привілей. Юдеї боялися називати себе синами Бога або називати Його своїм Отцем. Коли б вони говорили про себе як про синів Бога, то вважали б, що вони роблять щось, що викликає осуд. Коли Ісус говорив, що Він Божий Син, вони сказали, що Він богохульник (Ів. 5: 18; Лк. 22: 70, 71).

З контексту бачимо, що Господь не радить нам думати про те, що наші звертання до Небесного Отця є інформуванням Його. Наш Господь фактично сказав так: “Ви не маєте

Отця, Який би не знав. Язичники приходять з великими благаннями, немовби їхній бог заснув або йому байдуже, коли вони звертаються до нього з проханнями. Та ви, Мої учні, знаєте Бога як свого Небесного Отця; і як добрий земний батько любить свою дитину і дбає про неї, так ваш Небесний Отець знає, чого ви потребуєте, ще перш, ніж ви попросите Його. Не потрібно давати Йому поради, бо Він знає ваші потреби краще, ніж ви самі, і розуміє, що деякі речі, про які ви просите, будуть вам шкідливі”.

БОЖЕСТВЕННА ЦІЛЬ У ВІДПОВІДІ НА МОЛИТВУ

То чому ми взагалі просимо, якщо Він — наш Отець, і, як люблячий Отець, Він дбає про все потрібне та необхідне? Відповідаємо, що вказівка молитися має на меті викликати в нас усвідомлення факту, що всі наші благословення походять від Небесного Отця, інакше ми б не змогли отримати велике духовне благословення від роздумів про Його любов та турботу. Він не хоче, щоб ми приймали благословення як дерева вбирають вологу, а хоче бачити нас тямущими, здатними розуміти, що Він — наш Отець. Він знає наші потреби і вже подбав про них. Він хоче, щоб ми проявляли віру в Його турботу і в усе, що Він обіцяв.

Отже, Божественна ціль у відповіді на молитву в тому, щоб здобуття щоденних благословень — земних та духовних — стимулювало віру. Господь знає, чого потребує світ, і Він дбає про світ у цілому. Він вже подбав про шлях, яким світ зможе остаточно повернутися до Нього як сини на людському рівні, і робить так, щоб все допомагало їм на добре загалом і в цілому. Бог має великий План відкуплення через Ісуса і великий План звеличення Церкви, щоб та була зі своїм Господом у Небесному Царстві. Тоді це Царство проллє благословення на землю, щоб зняти прокляття, а також дати людству реституцію до первісної досконалості Адама в Едемі.

Наскільки хтось має вуха, щоб слухати, настільки йому треба розповісти про ці добрі речі. І тільки тих, які мають вуха, щоб слухати,

треба особливо навчити в теперішньому часі. Знання про Божу благодать у цей час є передусім для покликаних. Позostalому людству дозволено залишатися в незнанні. Зрозуміло, що в міру того, як люди починають прокидатися, вони повинні чути дещо і розуміти дещо, та ми переконані, що світ не може розуміти Божих глибин. Апостол говорить: “А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно”. Ще він говорить: “Усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини” (1 Кор. 2: 14, 10).

ХТО МОЖЕ МОЛИТИСЯ?

Господь не має діла зі світом, бо люди не перебувають у стосунках угоди з Ним і не можуть Йому зараз подобатися. Останній раз Він мав діло зі світом у той час, коли засудив його в Адамі. Люди не мають жодного права на життя. Вони грішні і повинні померти. Господь ще не завершив Свого задуму поладити цей розрив. Він тільки готується до запровадження Нової Угоди для відновлення світу.

Єдиними, хто сьогодні має зв'язок із Ним, є члени Тіла Христа. “Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться у вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам”. Якщо ми втратимо зв'язок із Христом, ми не будемо мати права молитися. Але якщо ми підтримуємо цей зв'язок, якщо Його Слово позостається в нас, якщо ми підпорядковуємо своє життя Його волі, якщо ми є в згоді з Його волею і Духом Його Слова, ми можемо просити, чого хочемо, і станеться нам.

Ті, які позостаються цілковито в Христі, не будуть прагнути нічого, окрім того, щоб виконалася Божа воля. А якщо Його Слово перебуває в них рясно, вони будуть знати, про що можна молитися. Якщо ж вони не здогадуються про Божу волю в якійсь справі, то обов'язково скажуть: “Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!” Тому, яким би не було прохання, вони звернуться з ним, бо їхнє бажання — щоб виконалася Божа воля.

ПРИХИЛЬНІСТЬ БОГА ДО СВОГО НАРОДУ

“Так бо говорить Високий, Величний, Вічно Живущий, Святий на ім'я: Я живу на висотах і в святині, та й з тими, в кого дух скрушений, в кого серце смиренне, щоб оживляти духа смиренних і додавати життя серцям скрушених” (Ісаї 57: 15, Кул.).

Єгова — Високий і Величний, Вічно Живущий. Ще перед тим, як постали гори чи пагірки, ще перед створенням Первородженого, Він — Бог. До Мойсея Він сказав біля палаючого куща: “Я — Є” (2 М. 3: 14, Хом.). Наш Бог дуже великий, дуже мудрий, дуже високий. Тим не менше, Святе Письмо показує, що Він також дуже співчутливий. Він є Богом Милосердя та Любові.

Уривок, з якого взятий наш текст, інформує, що коли би Бог змагався з людством, кінцем цієї суперечки було би припинення його існування. Але Він пам'ятає, що ми — порох, і має співчуття до нас. У цьому Він відрізняється від богів язичництва, деспотичних, завжди готових вилити свій гнів на підвладних.

Наш Бог не тільки дуже великий і величний, але й надзвичайно співчутливий до зламаних і скрушених серцем, у кого покірний дух, хто розуміє власну недосконалість, хто прагне бути в згоді з Ним і мешкати в святості. З такими Він завжди поряд, щоб оживляти дух сумирних, щоб додавати їм сил. Він не розтопче їх у порох, як це робили численні земні володарі зі своїми підвладними, а підтримає їх на правильному шляху і оживить серця скрушених. Вони повинні знати, що наш Бог — Бог прихильний, Бог співчуття та любові, Якому приносить задоволення оживляти їхні серця і приводити назад до згоди зі Собою, якщо в них є бажання, щоб Він їх вів.

НЕВДОВОЛЕННЯ СОБОЮ — ДОБРИЙ СТАН

Є різниця між серцем зламаним і серцем скрушеним. Серце зламане тоді, коли його гнітить горе й смуток; а скрушене, коли на нього налягає приховане, глибоке, безперервне жалкування про вчинки, які не є в згоді з праведністю. Зламана воля — це не обов'язково те саме, бо деякі особи зі зламаною волею, тим не менше, не коряться Божественній волі.

Розкаяння означає цілковите підкорення Божественній волі і опосередковано виражає зміну ставлення до гріха. Такий покірний, знеохочений стан стає дуже бажаним, якщо особа шукає Божественної підтримки, якщо її воля стає слухняною Господу і готовою виконувати Божественну волю. Така воля неодмінно одержить благословення від Бога, бо Господь дуже близько до того, у кого зламане серце. Для нього шлях до повного посвячення стає дуже коротким.

Якщо скрушене серце підкориться Господу, Він спасе його від труднощів і приведе на розлоге місце, як каже пророк Давид (Пс. 18: 19). Це не обов'язково означає, що Він визволить його з фінансових клопотів, але Він дасть йому мир і спокій, кращі від грошей. Якщо в когось сімейні клопоти, той знайде в Ньому найкращого Приятеля, здібного і охочого дати кращу розраду та підкріплення.

Прийдіть, скорботні всі, де б ви не були,
До Ублагальні йдіть. Вклоніться ниць
І вилийте свій біль з сердець понурих.
Ваш смуток пропаде, як піде ввись.
Радість засмучених, світло заблудлих,
Щира надія всіх, хто впокоривсь,
Нижний Втішителя голос ось чути:
“Ваш смуток пропаде, як піде ввись!”

ГОСПОДНІЙ МЕТОД ВИЗВОЛЕННЯ

Святе Письмо запевнює, що “нема праведного ані одного”. Та існує часткова праведність, яку Бог може схвалити. Про тих, хто прагне бути в згоді з Богом у міру своїх сил, хто ходить стежками праведності, довіряючи дорогоцінній крові нашого Відкупителя, кажуть, що вони праведні. Про них сказано: “Блаженні голодні та спрагли справедливості, бо вони наситяться” (Мт. 5: 6, Хом.).

Цей клас, однак, зазнає лиха. Святе Письмо говорить нам, що всі, хто житиме побожно, будуть страждати (Дії 14: 22; 2 Тим. 3: 12; Рим. 5: 3-5). Причина, чому так є, полягає в тому, що світ мандрує у протилежному напрямку від праведності — шляхом самолюбства і догоджання плоті. Читаємо: “Коли любить хто світ, у тім немає любові Отцівської” (1 Ів. 2: 15).

Це особливо вірно в Євангельському віці, коли деякі стають послідовниками Учителя. Так було і в Юдейському віці, коли деякі намагалися ходити дорогою праведності. Господь визволяв їх з їхнього лиха, але не в значенні захисту від випробувань, а в тому, що Він не дозволяв їм бути переможеними їхніми труднощами.

Стародавні Гідні повною мірою оцінювали Божественну прихильність до себе і з радістю приймали пограбування свого майна, щоб далі перебувати в милості і згодом мати ще більші благословення. Бог визволяв їх з їхніх труднощів та випробувань у тому значенні, що не дозволяв, щоб ті здолали їх. Так само було з нашим Господом і є з Церквою. Господь визволяє нас із наших випробувань та труднощів, так що вони не гнітять наш розум, як інших. Він підпиратиме і підтримуватиме нас у наших випробуваннях і остаточно визволить, даючи нам частку в Першому Воскресінні.

У Євангельському віці на цих прийнятих Божих синів напосідають особливі випробування та труднощі. Якщо їм доводиться падати, то факт, що вони спіткнулися, ще не означає, що вони повертаються до гріха, якщо тільки їхнє серце правильно налаштоване. Навпаки, вони сприйматимуть це так, як сприйняв св. Петро, який, коли інші спіткнулися, промовив: “До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного” (Ів. 6: 68). Справжній народ Бога не має жодного бажання йти до когось іншого, окрім Нього. Коли хтось спіткнеться, то піднімається, використовуючи те, що Бог передбачив для прощення, і йде далі. Спотикаючись, він дізнається про власні недоліки і зміцнюється, щоб бути сильним у Господі та в силі Його могутності (Еф. 6: 10).

Справедливий не впаде у гріх. Найбільше, що може з ним трапитись, це спотикання. Є різні причини спіткнутися. Та якщо серце в правильному стані, людина підніметься, бо Господь покаже їй, де вона помилилася, і вкаже шлях до Нього, яким можна повернутися. Якщо вона любить праведність, то прагнутиме наполегливо йти до того, що правильне, справедливе, що Господь похвалює, навіть якщо їй доведеться спіткнутися не раз (Пс. 37: 23, 24; Притч. 24: 16).

ДОКАЗ ПРИХИЛЬНОСТІ БОГА

Коли мова йде про нашу людську природу, то відомо, що ми занапащені з причини гріхопадіння. Тому нам треба бути дуже покірними, щоб відчутти власну мізерність, власний грішний стан, бути повними каяття, дуже противитися гріху, відчувати, що гріх є великим злом для всього роду, що Бог не погодиться ні з чим, окрім того, що праведне й святе.

Тому всі, хто прагне бути в згоді з Богом, повинні розкаюватися у своїх провинах і оцінювати Його величні критерії — святі критерії. Зі свого боку, Він дає їм зрозуміти, що вони мають Його прихильність і надалі матимуть Його підтримку. Він оцінює їхній стан розуму і готовий, як говорить наш вірш, оживляти дух сумирних і скрушених. Їм Він покаже Своє спасіння, а іншим — ні.

Тільки покірні розумом можуть дійсно оцінювати свій стан. Бог не тільки оживить їхній дух, але й готовий підняти їх і знову зробити синами Бога, укупі з благословеннями, які з цього виникають. Так Він відноситься до сумирних та скрушених у теперішньому часі і завжди виявляв цей дух до сумирних і скрушених. Під час Христового царювання клас покірних матиме Його прихильність і благословення. Тільки покірні і скрушені мають нагоду стати співспадкоємцями з нашим Господом.

Бог противиться гордим, а покірним дає благодать і відкриває очі розуміння. Вони стають Його дітьми, бо в змозі прийняти Його благословення і йти за Його вказівками. Цей вірш стосується не тільки теперішнього часу, але матиме своє застосування в наступному віці. “Проходьте, проходьте ви брамами, чистьте дорогу народові! Будуйте дорогу, будуйте дорогу, дорогу ту бити, очистьте від каменя, підійміть над народами прапора!” (Іс. 62: 10). Усі ці слова мають свідчити про приготування до віку, що надходить. Для пихатих, зарозумілих, а також для неодоладних немає зараз нічого. Все є тільки для покірних розумом.

Якщо ж Бог має ці благословення тільки для покірних і якщо покірних зовсім мало сьогодні, то що з рештою людства? Бог дозволяє зараз впливи, які приносять упокорення людям, щоб навчити їх покірності та сокрушити їхнє серце. Ще більше буде в наступному Віці: “Бо коли присуди твої

сходять на землю, мешканці світу справедливості вчаться” (Іс. 26: 9, Хом.). Всі благословення будуть для скрушених та смиренних. Це буде настільки виразним перед очима людей, що всі будуть знати про зміни, які настали.

Тепер смиренних та скрушених зневажають на кожному кроці. Тепер пихаті є щасливими. “Тепер же називаємо щасливими зухвалих. Злочинцям теж живеться добре: вони випробовують самого Бога й живуть собі гарненько далі” (Мал. 3: 15, Хом.). Та в новому Царстві кожен, хто несеться високо, буде понижений, а покірний піднесеться (Лк. 14: 11). Бог передбачив тисячу років для навчання всіх. Тисяча років може здатися коротким періодом для цієї праці, якщо пам’ятати, що шість тисяч років речі ставали щораз гіршими. Та ми повинні згадати, що протягом цих шести тисяч років багато людей жило тільки малий час, бо багато померло в дитинстві.

При новому ладі це зміниться, і кожен житиме довше. “Не буде там більше немовлятка, що живе лише кілька днів, ані старця, який не сповнить свого віку. Бо наймолодший там помре столітком, а грішник, що матиме сто років, буде проклятий” (Іс. 65: 20, Хом.). “І поставлю суд [справедливість] мірою і правду — вагами; і градом винищиться сховок брехні, і води затоплять місце сховку” (Іс. 28: 17, Гиж.).

Тоді вже не потрібно буде казати один одному: “Пізнайте Господа! Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього, каже Господь” (Єр. 31: 34). Високий критерій, який Бог має для Свого народу, отримає визнання всіх. Ті, які матимуть покору й правильний стан серця, прийдуть до згоди з Богом. Хто відмовиться прийти до згоди з Богом, той отримає кару за гріх — Другу Смерть.

R5217 (1913 p.)

РОЗПІЗНАТИ БОЖУ ВОЛЮ

*“Навчи мене, о Господи, путі твоєї”
(Псалом 27: 11, Хом.).*

Господь не хоче, щоб ми ходили видінням і мали труднощі з розпізнаванням Його волі. Тож Він укладає справи таким чином, щоб випробувати нашу слухняність і нашу наполегливість, тому що ми повинні ходити вірою, а не видінням. Щоб це робити, ми повинні щоденно звертатися до Господа в молитві. Ми не повинні братися за щось, не дізнавшись про Господню волю в цій справі.

Та оскільки ми не є проникливі надприродним чином, щоб знати Божу волю в усіх подробицях у щоденному житті, ми не завжди можемо збагнути цю волю. Якщо є річ, про яку Святе Письмо дає поради, тоді шлях відкритий, адже єдиним шляхом, яким Божа дитина хоче йти, є шлях слухняності. Та коли справа залежить від чиеїсь думки, тоді шлях не є такий виразний. Розуміючи, що наших міркувань недостатньо, ми не повинні дорікати нашому розуму за те, що, як нам відомо, знаходиться поза межами наших можливостей, а повинні залишити цю річ Господу.

Знаємо, що Господь може спрямувати наш шлях як Йому завгодно, якщо ми віддамо себе Його опіці. Тому, на початку дня ми можемо сказати: “Господи, ось я. Дякую Тобі за привілей ще одного дня, який, маю надію, буде днем, повним нагод служити Правді й братам. Прошу, керуй моїми думками, словами і поведінкою, щоб я міг служити Тобі прийнятним чином”. Тоді ми можемо йти і робити, як нам здається найкращим.

Якщо Господь хоче вести нас в тому чи в іншому напрямку, це Його справа, а не наша. Ми просили про Його керівництво, і наші очі пильно вглядаються, щоб знати і виконувати Його волю будь-яким коштом. У такому стані ми можемо почуватися вільно, знаючи, що Бог здатний і охочий спрямувати всі справи на Його славу та нашу користь.

Ще дитиною редактор цього видання помітив, що деякі люди певним особливим чином приходять до Господа зі всіма своїми справами. Вони відкривають свою Біблію навмання, і вірш, якого торкнеться їхній великий чи вказівний палець, вважають Господнім посланням для них,

прискіпливо дотримуючись його ради. Часом вірш, який їм відкрився, здається їм чудовою відповіддю на їхні молитви.

Редактор не збирається шукати вади в такому способі. Та оскільки цей спосіб не промовив до його розуму, він звернувся з цим до Господа в молитві й сказав: “Отче, я справді боюся приймати такий спосіб. Тож якщо Тобі це до вподоби, я краще скористаюся власним розумом, аніж цим методом, бо мій розум не спроможний його прийняти”. Господь, здається, дослухався до його слів.

Звичайно, є рація в тому, чому правильне є правильним у кожній справі, і ми повинні прагнути знати, що правильне. Ми повинні прагнути знати, чому Бог віддає перевагу цьому шляху, а не іншому, і не повинні сумніватися в Його мудрості, а краще намагатися проіннятися духом Божественних правил. Редакторський метод у пошуку Божественного керівництва полягає у дослідженні Святого Письма, беручи до уваги всі вірші, що мають відношення до теми,

яка підлягає вивченню, та намагаючись знайти фундаментальний принцип Божих вчинків та вчень.

Завдяки цьому методу він здобув більше щастя, ніж міг би мати, коли би було навпаки. Дотримуючись іншого методу, він не знав би, чи то Бог, чи диявол, чи випадок відкрив йому Біблію. Тому він вважає за краще дотримуватися того, що, як він вірить, є вченням Божого Слова, тобто представляти все Отцю в молитві з проханням керувати його розумом та переконанням, а тоді йти й використовувати це переконання і розум якомога краще. І навіть якщо би Бог дозволив йому використати його переконання шляхом, який згодом виявився б не найкращим, все ж Отець може використати це, щоб дати певне велике благословення або корисну лекцію. Під переконанням, зрозуміло, він має на увазі своє розуміння Слова Отця і Його провидіння та керівництва. Роблячи так, він знає, що все допомагає на добре (Рим. 8: 28).

R5212 (1913 p.)

ЄДНІСТЬ ТІЛА ХРИСТА

“Бо як тіло одне, але має членів багато, усі ж члени тіла, хоч їх багато, то тіло одне, так і Христос. Бо ми всі одним Духом охрищені в Тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним” (1 Коринтян 12: 12, 13).

Ми всі охрищені одним Духом в одне Тіло. Образ людського тіла з багатьох членів, які діють разом для спільного добра і для здійснення одного загального задуму, однієї праці, є символічним образом, яким доволі часто користуються у світі. Він не обмежується тільки Церквою. У нашій країні ми говоримо про президента, Керівника Виконавчої влади, як про Главу Уряду. Ми також говоримо про Конгрес і Сенат та про співпрацю різних членів цих палат для спільного блага.

Особливо покликані з Божого народу під час Євангельського віку — покликані чи то з-посеред юдеїв, чи з-посеред язичників, є одним Тілом, тому що Тіло одне, неподільне. У цьому відношенні Тіло Христа відрізняється від нинішніх політичних органів. У Сполучених Штатах, наприклад, є Республіканська партія

і Демократична партія. Вони не об'єднані в найбільш бажаному значенні. Натомість Господь каже через апостола, що Церква є одним Тілом Христа, що це Тіло складається з багатьох членів, що всі члени пов'язані один з одним.

Всі члени Тіла Христа мають перед собою одну працю, одну ціль, тобто мету, один метод досягнення цієї цілі. Вони покликані до особливої служби, покликані показувати чесноти Бога. Світ намагається показувати чесноти короля або королеви, секти або ще когось. Натомість цей клас має лише одну мету і один намір в житті — служити Богу. Його члени є Його представниками у світі.

Бог є справжнім Імператором, Правителем Вселеної. Однак Його підлеглі в цій частині Його володінь перебувають під прокляттям смерті. Він не збирається залишати їх у такому стані, а вирішив остаточно забрати це прокляття і дати їм благословення.

Багато хто в минулому, чувши про цей задум, не розумів його, а ті, які розуміли, з бігом часу ослабли у своїй надії. Святе Письмо каже, що Божі

плани не зазнають невдачі; що Його теперішнім планом є вибір, тобто обрання, Церкви, а ціллію вибору Церкви є благословення невибраних. Бог мав цей задум у розумі ще перед закладенням світу, і Він його здійснить. Церква вибирається для того, щоб бути разом з Божим Сином, Логосом, Посередником, у Його Царстві.

ІЛЮСТРАЦІЯ ЄДНОСТІ ТІЛА

Усі покликані отримують зачаття Святим Духом. Вони охрищені одним Духом в одне Тіло. Його члени є співучасниками страждань теперішнього часу і повинні стати співучасниками слави, що має настати. Тож апостол у цьому випадку ширше зупиняється на особливій стороні справи. Один член не може сказати іншому: “Ти мені непотрібний”, бо Бог розмістив члени зосібна в Тілі, як хотів. Тож Тіло не буде комплектним без будь-якого з них, навіть якщо б хтось один не зумів вчинити своє покликання та вибір певним.

З огляду на ці речі, ми повинні бути дуже співчутливими один до одного. У людському тілі немає поділення, однак одна рука є окремою від іншої; так само як є різниця між рукою і ногою. При цьому для кожної частини тіла є праця. Рука і нога пов’язані через голову. Мозок є в контакті зі всіма частинами тіла через нерви. Поживні речовини розходяться з центральних місць складування до різних частин тіла. Так само в духовному Тілі. Ми не робимо всі те саме. У Бога є різні речі для виконання. Він дає одному виконувати працю в одному напрямку, а другому — в іншому.

Апостол далі каже, що коли один член страждає, всі інші члени приходять з допомогою. Якщо один член Тіла Христа страждає, всі інші члени страждають із ним. І жоден член не може

бути у хворому стані без відома і співчуття Головного Члена, Христа. Наш Господь промовив до Савла з Тарсу: “Я Ісус... що Його переслідуєш ти”. Коли Савло переслідував деяких членів Церкви, він переслідував Ісуса. Незалежно від того, чи якийсь член жив за днів Ісуса, чи живе сьогодні, він є з одного Тіла. Є один Бог і Отець усіх, є один Господь і Спаситель Ісус Христос, а також є один Святий Дух, який повинен контролювати та вести всіх.

Яка блаженна річ бачити єдність між Ісусом Христом і членами Його Тіла. Наш Господь не взяв самолюбно всієї слави і не намагався зберегти її для Себе. Навпаки, з повною любові турботою Він спостерігає за поступом членів Свого Тіла у міру розвитку їхнього характеру на Його подобу, кажучи: “Усе бо Моє то Твоє, а Твоє то Моє, і прославивсь Я в них” (Ів. 17: 10). Він хотів би, щоб вони всі були зв’язані з Ним Отцівською Любов’ю. Він хотів би, щоб вони були з Ним, бачили і ділили славу, яку Отець передав Йому в нагороду за Його відданість та слухняність під час усіх суворих випробувань, які Йому дісталися.

Уся Божественна сім’я зв’язана разом узами любові, спільноти, довір’я, співчуття, згоди та спільного зацікавлення, і честь та слава одного є честю та славою всіх. Господня молитва рясніє проханнями про таку єдність. Зверніть увагу на вираз: “Щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі [щоб Твій Дух, тобто вдача, цілі і наміри були спільними для всіх нас]” (Ів. 17: 21). Отже, Він хоче, щоб ми мали той самий Дух Отця, ту саму ціль і той самий намір, і зі запалом та вірністю присвятили всі наші сили виконанню волі Отця.

R5212 (1913 p.)

БЕЗПІДСТАВНО ЗНЕНАВИДЖЕНИЙ

1 Мойсея 37: 1-36

*“Любов... не заздрить”
(1 Коринтян 13: 4).*

Історія про Йосипа та його братів, гарна своєю простотою як оповідання, глибоко цікава і повчальна з різних сторін. Один з уроків — нерозважність батька у відданні надто великої

переваги одній дитині перед іншими і, відповідно, заохоченні дітей до духа заздрості. Інший урок — нерозважливе оповідання наших снів до черствих вух, так само як Йосип розповів свої сні братам. В одному зі снів він бачив одинадцять кіп пшениці, що кланялися одній копі, яка була

його. В іншому сні він бачив сонце, місяць і одинадцять зір, і всі вони схилилися перед ним.

Йосипу не варто було докоряти за ці сни. На відміну від більшості снів, вони прийшли не від нетравлення шлунка, а були від Господа. Йосипу навіть не треба було докоряти за простодушну розповідь цих снів своїм братам, бо це, мабуть, було саме те, що Господь намірився зробити. Господь знав заздалегідь про заздрість братів Йосипа і про те, як вони плекатимуть її у своєму розумі; Він дав їм нагоду для цього; Він намалював наперед обставини життя Йосипа, і заздрість Його братів тільки допомогла їм втілитися.

Проте, ми можемо засвоїти урок, що, як правило, мудро тримати певні правди для себе і не обов'язково давати знати про них іншим, адже це може викликати тільки опозицію. Ісус наголосив, власне, на цій думці, кажучи: “Не розсипайте перел своїх перед свиньми, щоб,.. обернувшись,.. не розшматували й вас”. Про дуже глибокі правди, пов'язані з Божественним Планом та християнськими надіями, краще розповідати не іншим, а тільки тим, для кого їх передбачив Господь — для покірних.

ЙОСИП — ОБРАЗ МЕСІЇ

Найважливіша риса нинішньої лекції полягає в тому, що, на додаток до всього запропонованого нами, ми бачимо в Йосипі тип, пророчий образ Христа, Месії. Йосип був доброзичливим до своїх братів, приходячи до них із доброю звісткою, коли вони заздрісно замишляли його смерть, а ще пізніше продали його в рабство в Єгипет. Брати зненавиділи його без причини — тільки за те, що він був добрим, що батько любив його і що Бог у снах наперед показав його майбутнє вивищення.

Вони мали б сказати: “Радіймо з того, що ми маємо такого шляхетного брата. Радіймо з того, що коли на це буде Божа воля, він повинен бути високо звеличений. Так може виконатися Божа Обітниця, дана нашим прабатькам, Аврааму та Ісаку, а також нашому батькові Якову. Нехай Боже благословення прийде так, як Він вважає це найкращим. Ми будемо радіти з братом, якщо він буде подобатися Богу і нашому батькові Якову. Давайте більше наслідувати його характер”. Та

вони заздрили настільки, що стали жорстокими: спочатку вирішили вбити його, а пізніше, як альтернатива, продати як раба.

“БЕЗПІДСТАВНО ЗЕНАВИДІЛИ”

Але Боже провидіння далі було з Йосипом, благословило його як раба і через численні труднощі привело врешті на престол Єгипту, даючи вплив та владу, які поступалися тільки впливу та владі фараона. Після цього голод у країні привів братів Йосипа до Єгипту купувати хліб. Так сповнився його сон, що брати поклоняться перед ним, чого ілюстрацією були одинадцять снопів, що поклонилися перед його снопом.

Згодом, коли батько та ціла сім'я прийшли до Єгипту, щоб замешкати в Гошені, всі вони віддали уклін Йосипу як представнику єгипетської влади, тим самим виконуючи другий сон. Але до всіх цих подій було далеко. Здавалося, що Господь менше любить Йосипа, ніж інших з його сім'ї, доки не настав час його сходження на престол. Тоді все змінилося.

“У ЦЬОМУ Є АЛЕГОРИЧНІСТЬ” (Гиж.)

Алегорія всього цього, якщо мова йде про Йосипа, у тому, що він також був зненавиджений безпідставно. Читаємо у Пс. 69: 4: “Тих, хто мене без причини ненавидить, стало більш, як волосся на моїй голові”. Ісус процитував цей вираз і застосував до Себе, кажучи: “Мене безпідставно зненавиділи” (Ів. 15: 25). Брати Ісуса були юдеями. Вони і розп'яли Його, хоч не знайшли в Ньому жодної причини для смерті.

Зрозуміло, що Його видали зі заздрості і вимагали розп'яти, бо Його вчинки були добрими, а їхні — поганими, бо Він навчав Господнього шляху більш досконало, ніж вони, бо Він казав їм, що прийде час, коли вони та всі інші признають у Ньому Месію, коли Він прийде на хмарах небесних зі силою та великою славою, і схлять коліна перед Ним.

Як у випадку з Йосипом, лихо, зрада та сором тільки приготували шлях для слави та честі на престолі Єгипту, так було і з Ісусом. Його важкі випробування показали Його відданість Богу і привели до звеличення по праву руку Божественної Величі. Св. Павло посилається

на це, коли каже про Ісуса, “що замість [задля] радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правіці престолу Божого” (Євр. 12: 2). А ще він говорить: “Який, будши багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убозтвом” (2 Кор. 8: 9), так само як труднощі Йосипа, все його приниження приготували шлях, щоб отримати підтримку та почесні з боку фараона. Також читаємо про Ісуса, що Він “навчився послуху з того, що вистраждав був. А вдосконалившись [через страждання], Він для всіх, хто слухняний Йому, спричинився для вічного спасіння” (Євр. 5: 9).

“КОЛИ ТІЛЬКИ РАЗОМ ІЗ НИМ МИ ТЕРПИМО”

Святе Письмо запевняє нас, що у великому Божому Плані не тільки Ісус повинен зійти на Престол як Месія світу, але що з Ним має бути громада братів, учасників тієї ж слави, честі та безсмертя. І від цих братів у великому Божому Задумі вимагається пройти крізь схожі випробування, яких зазнав їх Старший Брат Ісус. Їхні труднощі, отже, також проілюстровані у випробуваннях Йосипа. Щоправда, вони не є нарівні зі своїм Старшим Братом. Він названий їх Головою, їх Вождем, Провідником їхнього спасіння. Тому читаємо, що Бог, Який “до слави привів багато синів, Провідника їхнього спасіння вчинив досконалим через страждання” (Євр. 2: 10).

І вся громада синів, прийнята під головуванням цього Провідника, повинна схожим чином стати досконалою через страждання.

Хіба цим не пояснюються важкі випробування Церкви протягом минулих дев’ятнадцяти століть? Апостол Іван стверджує: “Бо який Він, такі й ми на цім світі”, і “Світ нас не знає тому, що Його не пізнав”. Як брати Йосипа були сліпі до факту, що їхній брат буде їхнім спасителем від голоду, а також спасителем єгиптян, так і світ не може зрозуміти, що тільки через великого Месію можна мати вічне життя.

У тому ж контексті, в якому Ісус згадує, що Його зненавиділи безпідставно, Він відверто застерігає всіх Своїх вибраних послідовників, що вони також повинні сподіватися, що їх зненавидять несправедливо. Читаємо: “Коли вас

світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас. Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить. Пригадайте те слово, яке Я вам сказав: Раб не більший за пана свого. Як Мене переслідували, то й вас переслідувати будуть; як слово Моє зберігали, берегти будуть і ваше. Але все це робитимуть вам за Ім’я Моє, бо не знають Того, хто послав Мене... Та щоб справдилось слово, що в їхнім Законі написано: «Мене безпідставно зненавиділи!»” (Ів. 15: 18-25).

Наведемо повний текст уривку, який наш Господь цитував: “Тих, хто мене без причини ненавидить, стало більш, як волосся на моїй голові... Нехай через мене не матимуть сорому ті, хто шукає Тебе, Боже Ізраїлів, бо я ради Тебе зневагу ношу, ганьба покрила обличчя моє!.. Для братів своїх став я відчужений, і чужий для синів своєї матері, бо ревність до дому Твого з’їдає мене, і зневаги Твоїх зневажальників спадають на мене... Моє серце зламала наруга, і невігойний мій сором: я чекав співчуття та немає його, і потішителів та не знайшов! І жовчі поклали у мій хліб потішення, а в спразі моїй оцтом мене напували” (Пс. 69: 5-10, 21, 22).

ФІЛОСОФІЯ ЦИХ ФАКТІВ

Ми розглянули факти, що Ісус та всі Його послідовники зазнали, відповідно до Божественного задуму, зневаги й осуду. Зрозуміло, що у випадку Ісуса та ранньої Церкви переслідування походили від їхніх братів по тілу — від юдеїв. Відтоді, впродовж всього Євангельського віку, переслідування Церкви, братів Ісуса, Дому Віри, також походили від їхніх братів. Ці брати — це не юдеї, а християни. Як юдейські релігійні особи за днів Ісуса переслідували своїх праведніших братів, так весь цей час християни з імені були головними переслідувачами вірних Господніх послідовників.

Це переслідування дісталось вірним душам майже кожного віросповідання. Як не прикро, але це переслідування також прийшло від невірних душ майже кожного віросповідання. Пресвітеріани, ковенентори, прихильники англіканської церкви, римо-католики, методисти та баптисти зазнали переслідувань від

своїх засліплених братів, після чого засліплені з-посеред них також приєдналися до переслідувань. Майже в кожному випадку говорилося, що переслідування є для Божої слави. Господь через пророка так представив цю річ: “Ваші брати, що ненавидять вас і проганяють вас за ймення Моє, говорять: Нехай явить Себе в Славі Господь, і ми подивимося на втіху вашу. Але вони будуть посоромлені” (Іс. 66: 5, Гиж.).

Увесь світ, включно з юдеями, вже розуміє, яку велику помилку зроблено, переслідуючи Ісуса до смерті. Так само сприймаються подібні злочини проти вірних послідовників Ісуса. Попри все, таке саме засліплення, з таких самих заздрощів, веде до переслідувань і в наші дні.

Більшість визнає, що вона не знає нічого конкретного про Бога або про Біблію. Ті, які належать до неї, моляться про світло і співають “Світло моє, мене веди”. Однак як тільки з’являється якесь світло, як тільки чути якийсь голос любові або ніжності, що вказує на світанок Нового Дня, звертаючи виразну увагу на багатства Божої благодаті, на довжину та ширину Його милосердя, їхні пісні про світло негайно змовкають, а замість них летить каміння висміювання та образ. Але чому? Щоб часом не було якоїсь зміни; щоб хтось не здобув додаткового світла; щоб часом не виконалася Божественна обітниця і не настав новий Світанок.

Яка філософія цих історичних фактів? Чому Бог дозволив і навіть постановив, що Христос повинен страждати і всі Його послідовники повинні брати участь у Його безчесті, соромі та докорах, у стражданнях з Ним? У випадку

Ісуса Отець використав ці важкі випробування, щоб упевнитися в любові та відданості Свого Сина, щоб показати Його слухняність перед ангелами та людьми. Маючи намір дати Йому дуже велику славу та честь, Отець хотів, щоб всі побачили, як бачив Він, що Логос (пізніше Ісус) заслуговує на це.

У символічному образі небесні воїнства визнають правильність надзвичайного возвеличення Ісуса за Його вірність і смерть, кажучи: “Достойний Агнець, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення”. Якщо такий прояв достоїнності Ісуса, Логоса, вважався потрібним і правильним, тим більше, здається, потрібно, щоб вибрана Церква, зібрана з-поміж деградованого роду, виявилася відданою Богу до самого кінця — до смерті. Однак є певна відмінність.

У випадку Учителя це була демонстрація того, що Він був досконалий ще перед тим, як залишив Небесну славу, і також досконалий, коли став Людиною Ісусом Христом — “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників”. “Тріха в Нім нема”. У випадку Його послідовників мова далі йде про недосконалість плоті, та вони не підлягають суду по плоті, спадково, а суджені по любові та запалу їхніх сердець. Про цей повний любові запал свідчать їхні намагання йти вірно слідами свого Вождя та Спасителя, перемагаючи з усіх сил слабості власної плоті та “звіщаючи чесноти Того, Хто покликав їх із темряви до дивного світла Свого”.

R5214 (1913 p.)

СІЯТИ І ЖАТИ

1 Мойсея 42: 1-38

“Бо що тільки людина посіє, те й пожне”
(Галат 6: 7).

Продовжимо історію про Йосипа та його братів. Сьогоднішня лекція показує, як жорстокість до їхнього брата Йосипа, викликана заздрістю, залишаючись у розумі, продовжувала непокоїти лиходіїв багато років поспіль. Наш заголовний вірш, здається, викладає загальний принцип, який стосується не тільки посвяченого народу Бога, але й людства в цілому. Хто сіє щось умисно,

свідомо, той, відповідно, збиратиме врожай, жатиме щось добре або погане.

У тій частині світу панував голод. Він охопив Палестину, а також Єгипет. Пішла чутка, що в Єгипті не бракує хліба, що там продають зерно зі старих запасів за помірну ціну. Яків послав своїх синів, що вже мали сім’ї, піти в Єгипет і купити пшениці.

Їх як чужинців відправили до Йосипа, який, мабуть, сподівався, що вони прийдуть. Йосип

розмовляв із ними через тлумача, перепитуючи, чи вони, бува, не шпигуни, які прийшли вивідати, скільки пшениці в Єгипті, а потім привести військо та викрасти її. Ті чесно пояснили, в яке становище вони потрапили. Далі Йосип запитав про батька та про молодшого брата Веніямина. Врешті, він вкинув одного з них до в'язниці, а всіх інших відправив додому зі зерном, даючи зрозуміти, що якщо вони потребуватимуть ще, то можуть отримати його вдосталь, допоки триватиме голод, але попередив, що їм треба довести, що вони не шпигуни, тому вони повинні привести зі собою наймолодшого брата. Тим часом Симеона будуть утримувати як заручника.

Сумління, яке винуватило братів, почало пов'язувати ці різні труднощі з їхньою грішною поведінкою в минулому. Вони казали один до одного: "Справді, винні ми за нашого брата, бо ми бачили недолю душі його, коли він благав нас, а ми не послушали... Тому то прийшло це нещастя на нас!" Їм і на думку не спало, що Йосип їх розуміє. Він же полишив їх, пішов і розплакався. Його серце не було жорстоким. Він тільки давав їм урок, який мав стати їм у пригоді в наступні роки.

Святе Письмо показує, що коли Месіанське Царство почне поширювати скрізь благословення, позаобразний Йосип, Месія, так само промовлятиме різко до цього народу в часі утиску, викликаючи в ньому великий неспокій та стурбованість, що з цього буде. Тим часом Господнє серце буде повним любові та співчуття до нещасного стогнучого створіння, за яке Він помер і в інтересах якого буде встановлене Його Царство. Час утиску для світу на початку царювання Месії, очевидно, буде саме з метою приготувати серця людей до благословень, які Господь прагне їм дати.

МАЛО ПОБИТИЙ І ТЯЖКО ПОБИТИЙ

Коли десять синів Якова повернулися з пшеницею, вони розповіли батькові про все, що було з ними, і пояснили, чому з ними немає Симеона, що його утримують як заручника. Більше того, вони здивувалися, коли побачили, що за пшеницю в них не взяли жодних грошей. Гроші, які вони заплатили за неї, їм повернули в мішках. Все здавалося дивним, і розум братів

постійно повертався до давнього злочину проти їхнього брата Йосипа. Багато разів за ті роки, які минули відтоді, вони пожинали врожай смутку та гнітючих здогадок, що провидіння справедливого Бога може врешті домогтися від них відплати у вигляді лиха, схожого на те, якого вони завдали своєму братові.

Тільки уявіть собі, яку користь мав би світ, коли б цей принцип отримав загальне визнання, коли б усі зрозуміли правдивість Божого Слова, що кожна провина повинна отримати справедливу відплату! У тумані фальшивого вчення, яке запанувало скрізь, ми втратили таке оцінювання справедливості і такий погляд на праведну відплату. Це фальшиве вчення визнає лише одне покарання за кожний гріх, та ще й немислиме — вічні катування. Передусім треба сказати, що небагато хто справді вірить у це вчення або перебуває під його впливом! Його потворність не дозволяє вірити в нього. При цьому воно також відвертає увагу від правильного погляду на дійсне покарання, яке провів Бог.

На додаток до цієї першої непослідовності та її поганого впливу ми згадуємо іншу, пов'язану з нею: наші приятелі католики вважають, що завдяки членству в церкві вони уникнуть вічних мук і отримують менші муки. Ця теорія виглядає логічнішою від теорії протестантів, тому багато хто приймає її як менше лихо. Тоді з'являється протестантська теорія і каже, що коли в передсмертну мить чоловік чи жінка скаже "Боже, прости мені", то негайно потрапить у Рай і уникне всіх покарань за гріхи. Всі ці теорії, кажемо ми, шкідливі і непослідовні. Біблійна теорія, віримо, була би більш ефективною, якщо б її проповідували і якщо б у неї повірили.

Ця біблійна теорія викладена в нашому заголовному вірші: "Бо що тільки людина посіє, те й пожне". Якщо людина сіє бажання робити жорстокі вчинки, говорити обманливо, бути несправедливою, самолюбною, лихословити, зводити клевети, вона, напевно, пожне відповідного часу — візьме винагороду за свої бажання.

Людство не може покращити Божественний задум. Тому всі християни повинні заново почати розповідати світу про Справедливість та Любов Бога, про те, що справедливою Божою карою за

гріх є смерть, що Він подбав про звільнення від цієї кари через Христа під час тисячолітнього Христового, Месіанського царювання. У той час кожний член роду Адама отримає повну нагоду поєднатися з Богом і повернутись до образу та подоби Бога, втрачених для всіх через гріх батька Адама.

Тим часом кожна особа несе відповідальність за кожне своє слово, вчинок і думку. Наскільки вона грішить проти світла, знання та Золотого Правила, настільки деградує у своєму характері і погіршує свій шанс повернутися до образу та подоби Бога. Чиє сумління деградує найбільше, того стежка повернення виявиться найбільш важкою та стрімкою.

Судячи з Божественного правила, язичники у Тисячолітті можуть виявитися більш готовими підніматися Святою Дорогою, аніж люди так званих християнських земель. Останні, мавши більше світла, більше привілеїв, більше нагод і грішачи проти більшого знання, більше спалили своє сумління. Про деяких із них Ісус сказав: “Як ви втечете від засуду до Геєнни?” — Другої Смерті.

СИВИНА ЯКОВА, ЗВЕДЕНА ДО ШЕОЛУ

Коли бідний старий Яків почув, що Веніямин повинен йти за пшеницею, він категорично відмовився і сказав, що цього ніколи не буде. Йосип загинув, і тепер, коли б він мав втратити свого наймолодшого сина, Веніямина, смуток заведе його сивину до шеолу — гробу, стану смерті.

У загальному перекладі англійської Біблії вираз “шеол” не раз перекладено як “пекло, яма, гріб”. У древні часи ці три слова за значенням були синонімами. Наприклад, людина, закопуючи картоплю в яму, каже, що вона її ховає (англ. *helling* — кидає до пекла). Коли ж цей вираз вжити до людства, то інколи використовується слово “захоронити”. І хоча слово “шеол” трапляється шістдесят шість разів, у більш ніж половині випадків його переклали словами “яма” та “гріб”.

Коли готувався Виправлений Переклад Біблії (Revised Version), науковці, відповідальні за цю працю, відмовилися надалі перекладати вираз “шеол” словом “пекло”, тому що за минулі століття це слово поступово втратило своє первісне

значення і почало означати місце вогню та катувань. Оскільки єврейський вираз “шеол” не містить у собі жодного такого значення, науковці відмовилися перекладати його таким чином. Усі погодилися з цим, але постали дебати, як його перекласти. Частина з них не погодилася перекладати “шеол” загальноприйнятим “гріб”, тобто “могила”, побоюючись, що це виявиться надто радикальним для деяких християн.

Врешті, як компроміс для залагодження питання, було вирішено, що у всіх місцях, де в нашому Загальному Перекладі (Common Version) “шеол” та відповідне до нього грецьке слово “гадес” перекладено як “пекло”, залишити єврейське слово “шеол” та грецьке “гадес” без перекладу. Якщо хтось із людей знайде їхнє значення, то добре, а якщо не знайде, то залишиться в незнанні і далі буде думати, що “гадес” та “шеол” означають місце мук. Наші приятелі баптисти недавно зіткнулися зі схожою трудностю і переклали “шеол” та “гадес” як “преісподня”. Звичайно, це може вказувати на гріб, могилу, стан смерті, і ніхто не бачитиме в цьому помилки.

Само собою зрозуміло, що коли Яків казав, що його сивина буде зведена до шеолу, він зовсім не збирався казати синам, що сподівається піти на вічні муки. Зрозуміло, що він мав на увазі. Він хотів сказати: “Сини, я старий і сивий, і втрата наймолодшого сина пришвидшить мою смерть”, “в смутку зведете мою сивину до шеолу”, в могилу. Ніхто не потребує сумніватися, куди мала піти сивина Якова. Врешті-решт вона пішла до шеолу, але не зі смутку. Старість Якова була дуже щасливою через добрі стосунки його синів і усвідомлення того, що Бог так високо підніс Йосипа до влади в Єгипті.

ЛЕКЦІЯ З НАШОГО ЗАГОЛОВНОГО ВІРША

Хоча св. Павло, як ми побачили, зробив загальне спостереження щодо правила “що тільки людина посіє, те й пожне”, все ж він, мабуть, вжив ці слова передусім до всього того, що відбувається з Церквою. На таке застосування вказує контекст, який звертає згадані слова безпосередньо до посвяченого Божого народу, переконуючи, що самого посвячення бути

мертвим із Христом недостатньо. Навпаки, Бога не можна висміяти, не можна обманути, з Ним не жартують. Якщо Бог уклав угоду з нами, то вона є чинною.

Далі апостол пригадує домовленість, яку християни уклали з Господом. Вони домовилися пожертвувати всіма земними інтересами, цілями, надіями, щоб бути приємними і прийнятними для Бога, стати разом з Ісусом спадкоємцями нетлінних речей, які здобудуть з іншого боку завіси як духовні істоти, як Нові Створіння в Христі. Він каже: “Бо хто сіє для своєї плоті, той від плоті пожне тління” (Дерк.). Цим він хоче сказати, що якщо хтось із християн, хто уклав цю угоду з Богом, щоб бути мертвим для волі плоті і живим для волі Бога, житиме за плоттю — буде дотримуватися її прагнень, намовлянь, вказівок, нахилів, то кінцем шляху такої людини буде смерть, Друга Смерть, символічно представлена у вогні Геєнни, який нищив всяку мертвечину поза містом Єрусалимом.

З іншого боку, якщо хтось не тільки вирушив у правильному напрямку, але й сіє для духа, якщо хтось живе як личить Новому Створінню, перебуваючи у згоді з угодою посвячення, це вирішить справу на його користь. Деякі з найкращих людей, які жили коли-небудь, робили ті чи інші серйозні помилки, піддавшись спокусам плоті. Однак спіткнутися і потрапити в гріх ще не означає жити за плоттю. Це тільки початок такого життя. Душа, правильно навчена своїм гріхом, своєю слабкістю, може повернути втрачене і вернутися до престолу небесної благодаті, щоб в імені Ісуса здобути милість та знайти благодать для своєчасної допомоги. Та якщо не скористатися з цих нагод та привілеїв і далі жити за плоттю, наслідком буде смерть.

З іншого боку, якщо недостатньо лише дати початок праведному життю, життю

самопожертви, то і для видужання недостатньо повернутися на праведний шлях після вчинення провини і пролиття трохи сліз покаяння. Якщо ми живемо за Духом, якщо ми Духом умертвляємо вчинки тіла, ми здобудемо вічне життя на духовному рівні, яке Бог обіцяв усім вірним. Та жити за Духом є великою справою, і ми повинні постійно бути пильними та молитися, щоб не допуститися помилки, щоб дорогоцінні речі Божої обітниці не вислизнули від нас, щоб нас не обтяжували життєві турботи та омана багатства, щоб наша віра не ослабла і ми не занедужали в дорозі.

Ми потребуємо, щоб ця річ виразно знаходилася перед нашими очима. І хоча кожний вчинок, слово і думка має вплив на кінцеві результати в житті кожного християнина, тим не менше жодна окремо взята думка, жодне слово та жодний вчинок не має вирішального впливу в доброго чи поганому напрямку. Чим більше ми віддані і вірні, тим менше промахів ми зробимо і будемо більше схожі на нашого Відкупителя, тим яскравішою буде наша нагорода, як стверджує апостол: “Бо зоря від зорі відрізняється славою! Так само й воскресіння мертвих”.

Отже, ті, які у світі, можуть дізнатися, що кожний їхній добрий та поганий вчинок матиме істотне значення і вплив на їхнє випробування щодо життя або смерті під владою Месіанського Царства. І кожний християнин, який уклав угоду бути мертвим із Христом, щоб теж жити з Ним, і страждати з Христом, щоб теж царювати з Ним, повинен знати, що кожне слово, кожна думка, кожний вчинок мають вплив на великі наслідки. Тому, як каже апостол, всі такі особи повинні поводитись у житті обачно, мудро, прагнучи знати і чинити речі, приємні Богу, і здобути найвищу нагороду.

R5225 (1913 p.)

БОРОТЬБА НОВОГО СТВОРІННЯ ЗА ІСНУВАННЯ

*“Але стримую і приборкую тіло моє, щоб...
самому не залишитися недостойним”
(1 Коринтян 9: 27, Дерк.).*

У християнині є двоїстість, якої не знайти в інших. Звичайна людина не має окремої сутності поза межами тіла. Треба визнати, що

Нове Створіння має життя та реальне існування, окреме від тіла, і це Нове Створіння тимчасово розвивається і годується у старому тілі. Старе тіло має свою волю, свої бажання, тоді як Нове Створіння також має свої інтереси, свої бажання. Відповідно, між ними існує конфлікт.

У першій частині вірша “але стримую... тіло моє” бачимо, як можна володіти собою. Нове Створіння повинно так сказати: “Я — пан, і не дозволю моєму тілу панувати над собою”, немовби існувало побоювання, що старе створіння здолає Нове Створіння і задушить його. Це — бій, який має показати, хто кого переможе, хто залишиться в живих і не буде знищений.

Для Нового Створіння перша річ — стримати тіло і мати владу над ним. Якщо Нове Створіння зможе захопити владу, то другий крок — приборкати стару природу і не поступатися їй примхам. Стара природа постійно намагається дати про себе знати. Дуже часто вона вказує, як треба з нею поводитися, а як — не треба. Часом зі зайвої прихильності до неї її можна трактувати надто поблажливо.

Ми повинні пам'ятати, що життя старого створіння означає смерть Нового Створіння. Ми повинні перебороти плоть, і доки плоть цілковито не знищиться, ми не станемо переможцями. Наша перемога як Нових Створінь не прийде, доки старе створіння не помре. Отже, це боротьба на смерть, і між обома природами не повинно бути особливої прихильності.

Все, що надихає, підбадьорює плоть, є ворогом, якого обов'язково треба прогнати зі свого серця. У деяких випадках це може вести до крайностей у поведінці, і світ може вважати нас екстремістами. Але світ нам не суддя. Світ не має перед собою “цінних та великих обітниць”. Ми і світ — зовсім різні класи. Він не повинен нас вчити, ані ми не повинні дозволити йому формувати наші погляди на речі, а повинні використовувати у всьому дух здорового розуму.

СМЕРТЬ ПЛОТІ — ІСТОТНА РІЧ

Апостол каже, що ми повинні бути мертвими з Христом, повинні страждати з Ним. Учитель запрошує нас взяти свій хрест і йти за Ним. Це означає повне підкорення плоті — смерть плоті. Якщо ми не зуміємо здобути перемогу над плоттю, ми не зуміємо здобути велику нагороду. Хто розіпне плоть, хто віддасть її на смерть, той здобує нагороду Високого Поклику. Ми повинні бути “повними переможцями” (Хом.).

Власне це має на думці апостол: “Але я стримую своє тіло і підкорюю його, щоб, бува,

проповідуючи іншим, самому не стати непридатним. Саме проповідування іншим не дасть мені увійти в Царство. Я повинен стримувати своє тіло і підкоряти, до того ж з усією наполегливістю. Чого б я не досяг у цьому, ніжити тіло тільки шкодитиме мені. Потрібно пильнувати, щоб досягти перемоги, інакше я стану непридатним”.

ЗНАННЯ НОВОЇ ВОЛІ Є НА УМОВАХ

У іншому місці апостол сказав нам, що Церква є Божими Новими Створіннями, що для зачатих Святим Духом старі речі проминули і всі речі стали новими (2 Кор. 5: 17). Звертаючись до того самого класу, він говорить: “Ви... скинули з себе людину стародавню з її вчинками”. Ми скинули з себе стару людину, тілесну, деградовану, з її привілеями як спадкоємиці Адама, у тому ж значенні, що й скинули стару волю і прийняли новий розум у Христі. Отже, замість того, щоб належати до людської сім'ї, ми перейшли до членства в Тілі Христа — від старого до нового.

Тіло Христа не є людським, а духовним. Ми перемістилися з однієї сім'ї, з її надіями та інтересами, в іншу. Стара людина деградована, у всіх відношеннях перебуває у напівзруйнованому стані, і ми розуміємо, що її вчинки цілком незадовільні для нас і особливо незадовільні в Божих очах. Тому, завдяки нашій волі, ми під проводом згори полишили цей стан. Ми вчинили повне посвячення всіх старих прав та інтересів, які мали в старій природі, щоб бути у Новій Людині, Христі.

Коли ми приходимо до членства в Новій Людині, Христі, Головою якої є Ісус, ми набуваємо під цим головуванням більшого знання, “відновлюємося для пізнання за образом Створителя її”. Нове Створіння здобуває все більш чітке знання нової волі пропорційно до того, як намагається упокорити людську волю і керуватися Святим Духом. Очевидно, що ми скидаємо з себе стару людину, Адама, і людську природу в цілому, щоб зодягнутися в Христа і знайти в Ньому як члени Його Тіла, щоб одержати разом із Ним частку в надзвичайно великій славі і остаточно вважатися гідними зайняти місце в Божому Царстві. Наскільки ми зростаємо у благодаті та знанні, настільки

зростає наше оцінювання небесних речей. Ось так відбувається наше відновлення.

Нова воля, визнана Богом при зачатті Святим Духом, є Новим Створінням, яке скидає старе і зодягається в нове. Його існування залежить від цієї переміни. Невдача означає Другу Смерть.

Просто перемога означатиме нижче місце на духовному рівні — у “Великій Громаді”. Тільки “повні переможці” (Хом.) здобудуть співспадкоємство зі своїм Господом разом із величезною славою та божественною природою.

R5220 (1913 p.)

КОНФЛІКТ МІЖ ПЛОТТЮ І ДУХОМ

“Бо тіло бажає протилежного духові, а дух протилежного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете”
(Галат 5: 17).

Апостол адресує ці слова християнам, які стали Новими Створіннями в Христі, для яких старе минуло і все стало новим. Про них сказано, що вони зачаті Святим Духом і по суті є духовними істотами, які отримують переміну у воскресінні, “раптом, як оком змигнути”, — є духовними, ще не завершеними, істотами. Нове Створіння має плоть, в якій повинно діяти в цей час.

Бог сподівається, що Нове Створіння проявить свою відданість і покаже, що воно заслуговує на досконалість духа в Першому Воскресінні. Апостол каже, що треба сподіватися постійного конфлікту, бо дух бажає протилежного плоті, а плоть — протилежного духу. Слово “бажає” має позитивне значення і означає “хоче”. Нове Створіння дуже хоче бути відданим Богу і виконувати Його волю. Плоть дуже хоче чинити наперекір цьому.

Ці два духи протилежні. Вони антагоністи. Плоть хоче служити собі. Вона має земні бажання, земні цілі, земні наміри. Нове Створіння хоче звертатися своїми почуттями до небесних речей і жертвувати земними інтересами, цілями та перспективами, жити як духовна істота, замешкуючи плоть, — жити вже не як людська істота, що має земні інтереси. Хто служить одним інтересам, перебуває в конфлікті з іншими.

ПЕРЕШКОДИ НОВОМУ СТВОРІННЮ З БОКУ ПЛОТІ

Слова нашого вірша адресовані не світу, а Церкві. Церква зачата Святим Духом, — є Новим Створінням. Якщо хтось із неї живе за плоттю, якщо нехтує своєю угодою жертви, той помре. Але якщо хто умертвляє, тобто вбиває, вчинки

плоті і полишає їх цілковито заради Духа, той житиме — матиме вічне життя. Ми всі бачимо в нашому Господі Ісусі, святому, невинному, безгрішному, цей контраст: земні інтереси вели в одному напрямку, а небесні інтереси — в іншому. Всі вони були чистими і досконалими бажаннями, однак Він як Нове Створіння, зачате Святим Духом, був зобов'язаний їх перемагати.

Пригадуємо слова нашого Господа, сказані незадовго до завершення Його служіння: “Хрищенням Я мушу христитися; і як Я знемагаю, поки це звершиться” (Лк. 12: 50, Гиж.). Конфлікт тривав, та дух Господа був стійкий, і Він був слухняний умовам Своєї жертви. Як досконала істота Він був у змозі робити те, що вважав за потрібне. Він це робив і здобув велику перемогу.

У нашому випадку справа є іншою. З природи ми грішні. Наші земні апетити та смаки зіпсуті. Всі так чи інакше самолюбні; одні зіпсуті більше, ніж інші.

Наша плоть зіпсута; ми не можемо робити те, що хочемо. Тому ми потребуємо заслуги Христа для допомоги. Відповідно, апостол говорить нам, що кожного разу, коли ми як Нові Створіння зробимо щось не так, ми повинні визнати помилку і прийти до Престолу небесної благодаті, щоб здобути милість і знайти допомогу для майбутніх потреб. Тим самим ми показуємо Богу відданість наших сердець. Всі, хто має розум Христа та Його вдачу, мають утруднення тільки з боку слабостей плоті, гріховної плоті; та вони мають Заступника, до Якого можуть звертатися, щоб ці слабості плоті були їм надолужені.

Може виникнути запитання: Чому в нашому випадку повинен бути той чи інший конфлікт між плоттю і духом? Як нам перемогти ці слабості настільки, щоб у нас було бажання стати співспадкоємцями з Христом взагалі ще перед зачаттям Духом? Відповідь у тому, що хоча все

людство є в грішному стані, багато хто усвідомлює сором свого становища і прагне поводитися праведно, але не може цього зробити. Люди бачать, що вони — раби гріха. Вони слабкі, вони зв'язані настільки, що не можуть робити того, що хочуть. Багато юдеїв було в такому стані. Вони хотіли чинити Божу волю, але не могли. У них було бажання, у них була воля, та з причини грішного стану інші риси їхнього розуму чинили опір.

Людський розум містить різні прикмети. Коли увійшов гріх, нижчі та більш ганебні прикмети первісної людини здобули домінуючий вплив, натомість більш шляхетні риси поступово стерлися, аж первісна подоба Бога значною мірою зникла в людстві. Проте деякі сини та дочки Адама мають достатньо первісної подоби Бога, щоб протистояти гріху та намагатися змінити життя. Такі добрі впливи проявляються навіть серед язичників.

Під час Юдейського віку деякі юдеї намагалися жити в згоді з Богом. Інші наслідували шлях Белійяра, служили сатані та віддавалися самолюбству. Подібний стан речей є й сьогодні. Юдеї не могли виконувати Закон, а якщо вони не могли виконувати його досконало, то не могли здобути вічне життя, — як і інші, що ніколи не були під Законом. Від П'ятидесятниці існував відмінний порядок. Бог дав Спасителя, смерть Якого є достатньою за гріхи світу.

ЦЕЙ КОНФЛІКТ ПРИПИНЯЄТЬСЯ ЗІ СМЕРТЮ

То чому ж ця смерть ще не мала впливу на світ? Бог прагне знайти клас, готовий класти навіть життя в Божій службі. Деякі з грішних дітей Адама, зауваживши цей поклик у Божому Слові (поклик стати послідовниками Ісуса), мають достатньо сильний характер, щоб йти за Ісусом. Вони проявляють рішучість тим, що посвячують своє життя Його службі. Таке посвячення свідчить,

що вищі прикмети розуму об'єдналися і здобули контроль над нижчими прикметами розуму, примусово їх обмежуючи.

Під надихаючим впливом Божих обітниць та Послання Євангелія ці особи прийняті через великого Заступника як члени Його Тіла, — як Нові Створіння в Христі, зачаті Святим Духом. Відтепер вони мають зв'язок із Богом. Треба сподіватися, що вони будуть йти вперед крок за кроком, постійно воюючи з пастками сатани. Це і є християнське життя — бій, згаданий у нашому вірші. Обидва впливи — плоті та Духа — суперечать один одному. Звідси конфлікт.

Немає потреби кудись іти і воювати з іншими. Праці вдосталь усередині. Щасливі ті, які своїми стараннями показують власну відданість Богу! У відповідному часі завдяки силі Першого Воскресіння вони цілковито позбудуться старого тіла і зодягнуться в безсмертя. Якщо ми будемо “вірні аж до смерті”, то будемо подібні до Нього, нашого Господа і Голову, будемо бачити Його таким, яким Він є, і будемо ділити Його славу.

А поки що йде великий і постійний бій, бо хоча нова воля заявляє про себе, підкоряє тіло і змушує його бути підлеглим новому розуму, тим не менше, смертне тіло, ще не зовсім мертво, постійно вступає в контакт зі світом і противником, отримує постійне заохочення з їхнього боку, а також з боку земних турбот, амбіцій, методів, намагань, конфліктів, щоб не коритися нашій новій волі.

Жодний святий не позбавлений таких труднощів — боротьби всередині та назовні. Це повинна бути боротьба до кінця, інакше ми втратимо велику нагороду, за яку боремося. І хоча Нове Створіння, завдяки Божій благодаті та силі, раз за разом справляється зі смертним тілом, однак цей конфлікт не припиниться до самої смерті.

R5211 (1913 p.)

ЄВАНГЕЛІЄ НАДІЇ

Після нашого публічного виступу в Гавані, одна дама, досить знана, виступила і виразила своє велике задоволення почутим. Вона сказала, що оцінює повний надії погляд, який ми представили слухачам, щодо Божої Любові та турботи, а

також потіхи з Правди в теперішньому житті і надії життя прийдешнього.

“Та, — сказала вона, — на жаль, пасторе Рассел, тобі не вдалося вселити в читачів “The Watch Tower” той самий дух надії, яким наповнені твої

проповіді. Я добре знайома з деякими особами, глибоко зацікавленими твоїм висвітленням учень Біблії, та вони, здається, втратили з-перед очей надію та добро, захопившись переважно тим, що навіює сум та збентеження. Вони настільки думають про прихід часу утиску, що самі стали пригніченими і зробили такими тих, які докола. Вірю, що коли б вдалося прищепити їм більше духа надії щодо майбутнього, вони би стали щасливішими і зробили би такими інших. Я вірю, що вони зробили б значно більший поступ у поширенні Правди, якщо б те, що ти представляєш, справді було Правдою, а я вважаю, що воно є”.

Ми обіцяли викласти цю річ перед читачами “The Watch Tower”, що і робимо.

ВАМ ПОТРІБНА НАДІЯ

Апостол писав: “Бо вам терпеливість потрібна”. Ми не суперечимо його висловлюванню, коли додаємо: “Вам потрібна надія”. Без надії терпеливість швидко загубиться, і вже не доведеться сподіватися довжини чи ширини, чи глибини характеру. Саме слово “Євангеліє” є повним надії, бо означає “Добра Звістка”. Тому, якщо хтось хоче проповідувати Євангеліє, нехай упевниться, що його послання є посланням Доброї Звістки, Надії. Звичайно, часом потрібно і навіть властиво сказати щось про час утиску, який, бачимо, є близький. Однак до цієї теми треба підходити з погляду Доброї Звістки. Говорити про час утиску, щоб тільки затривожити людей, навряд чи було би використанням його як частини Доброї Звістки. Якщо ж треба посилатися на час утиску, ми повинні згадати про нього тільки як про темну хмару, що на короткий час затьмарює схід Дня Христа, що швидко приходить, — Дня благословення та радості, ювілею світу, часу, коли забереться прокляття і замість нього буде Боже благословення.

“ВСЕ СТВОРІННЯ РАЗОМ СТОГНЕ”

(Гиж.)

Більшість світу, а також Господнього посвяченого народу має вдосталь горя тепер і без того, щоб його зайвий раз залякувати великим днем утиску. Пам’ятаймо, що світ ще й має прихований страх перед майбутнім. Відомі релігійні вчителі та запліснявілі віровчення

товкмачать людям, що майже кожного заздалегідь засуджено провести вічність у муках. І хоча розумні люди про це більше не проповідують відкрито, ані не вірять в це, часто звідкись беруться вигадки, і тоді потаємний страх підстерігає в розумі, чи насправді щось таке жахливе не чекає маси людей після смерті — невимовно страхітливе католицьке чистилище чи протестантські безконечні муки. Більша частина нинішніх тенденцій захоплюватися втіхами та подорожуванням, а також спиртним є наслідком намагання позбутися сповнених жаху очікувань, замінивши їх на більш приємні думки, які оцасливають.

Світ найбільше потребує того, що може дати тільки Біблія. Тільки дослідники Біблії здатні представити іншим цю утіху з Писань. Тому нашою метою повинно бути щораз більше намагання перев’язати тих, у кого зламане серце, і сказати втомленим та пригніченим: “Ідіть до Христа і знайдіть полегшення та відпочинок. Ідіть тепер і дізнайтесь, хто є Великим Носієм Тягарів усіх, які стали Його послідовниками. Тоді погляньте за межі сьогодення і побачте, як на основі милостивого задуму Отця Він остаточно поширить скрізь і всюди благословення Реституції. Ось Любов Бога, яка спонукує нас! Полиште ляк перед Ним! Наблизьтесь до Нього через Христа, і Він наблизиться до вас”.

Якщо інколи властиво розповісти щось про час утиску, який приходить і який запровадить славне царювання Месії, так інколи властиво розповісти заблудлим, що ті, які грішать, постраждають за це; що, йдучи дорогами гріха, вони йдуть від Бога; що кінець цього шляху — смерть, Друга Смерть, “бо що тільки людина посіє, те саме й пожне”. Але про ці риси Божественного Слова не обов’язково повторювати щодня, бо людство інстинктивно знає, що гріх веде до того чи іншого роду страждань, а праведність рано чи пізно принесе нагороду.

Світ найбільше потребує заохочення полишити гріх, щоб збагнути співчуття Бога до бунтівного роду Адама і пізнати Божий задум, завдяки якому Він проявить милосердя до всіх через Христа. Ми повинні дотримуватися шляху Учителя, Який сказав: “Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують”. Ми повинні

сказати усім, які бачать і чують, про те, яке благословення вони мають.

Інколи властиво звернути увагу на вузький шлях самопожертви, самовідречення, страждання, який послідовники Ісуса зобов'язані обрати, якщо вони хочуть ділити з Ним славу, почесні та безсмертя у Його Царстві. Та вони самі побачать вузькість цього шляху, навіть якщо ми їм про це не розповімо. Ніхто не може ходити вузьким шляхом, ніхто не може йти за Ісусом, не пізнавши істинності виразу: “Через великі утиски треба нам входити у Боже Царство”.

То про що ми повинні розповідати людям? Що ж, дайте їм Послання надії, Послання радості, Послання миру! Звертаймо увагу братів на блаженні привілеї, які нам належать, замість того щоб часто вказувати на випробування та тяготи на шляху. Які ж тоді привілеї християнина, якщо через великі утиски йому доводиться входити в Царство? О, це величні привілеї! Він повинен знати про радість від прощення гріхів. Багатьом про це треба говорити раз за разом, аж вони цілковито оцінять. Християнин повинен знати про Любов та турботу Небесного Отця — про речі, які ми так швидко забуваємо в життєвих переживаннях. Ці запевнення зі Слова треба повторювати багато разів: “Бо Отець любить Сам вас”, “Бо з нами Бог”, “Тим, хто любить Бога,.. усе допомагає на добре”.

Коли ці обітниці Божого Слова рясно перебувають у нашому серці, вони сприяють плодам Святого Духа; приходять радість і спокій, яких світ не може ні дати, ні забрати. Божий мир, який перевершує всіляке людське уявлення, поступово входить, щоб замешкати щораз більше в нашому серці. Звідси стільки вдячності. Вдячність, у свою чергу, веде до

ще більшої радості та хвали, до ще більшого співчуття до наших ближніх, до наших сімей і до світу. Так християнин бачить, що він зростає в благодаті, знанні та любові.

“ДУМАЙТЕ ПРО ЦЕ”

Все це повністю погоджується з радою св. Павла: “Що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це” (Фил. 4: 8). Дотримуючись цього шляху, проповідуючи Євангеліє Надії, ми наслідуюмо Учителя та апостолів. У них було стільки цього духа надії, довір'я, любові, радості та миру, що вони могли радіти в утиску, і так було насправді. Апостоли навіть співали пісні хвали Богу за те, що вважали себе гідними розділити страждання Христа, щоб мати частку у Його майбутній славі.

Тому, дорогі брати, маймо на увазі те, що у світі достатньо сліз, смутку і всіляких побоювань. Щораз більше використовуймо свій час, сили, таланти, вміння радіти і т. д., щоб давати полегшення бідному світові у його розумовому збентеженні. Прислухаймось до слів Ісуса: “Бог кожену сльозу з очей їхніх зітре”, “Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний”. Якщо велика праця Бога в майбутньому (через Христа і Церкву) буде полягати в тому, щоб витерти сльози зі земних очей, то проженімо деякі з цих сліз вже в теперішньому часі. Тим самим ми допоможемо приготувати шлях для світу, щоб той колись повернувся до спільноти з Богом, а також щоб вірні теперішнього часу більш дбайливо йшли слідами Ісуса і якомога краще підбадьорювали один одного.

R5213 (1913 p.)

НЕСЕННЯ ХРЕСТА — ПРИВІЛЕЙ

“І як Його повели, то схопили якогось Симона... і поклали на нього хреста, щоб він ніс за Ісусом” (Луки 23: 26).

Цей вірш пригадує усю сцену ганьби та приниження нашого Учителя: як Його засудив римський управитель на вимогу первосвящеників, книжників та фарисеїв — людей Його власного народу. Його вели сотник та воїни,

яких послав Пилат, і це було не добровільно, а під тиском з боку юдеїв. Первосвященики погрожували донести на Пилата як на невірного інтересам Римської імперії, якщо він не засудить Ісуса. А як би поставився імператор до того, хто дозволив цьому покірливому назарянину називати себе царем на території, підконтрольній Риму?

Пам'ятаймо, що юдейський Синедріон допитував Господа в справі зовсім іншого звинувачення. Вони звинувачували Його у богохульстві, карою за яке під Законом мало бути каменування. Правдоподібно, у той час вони не мали права каменувати або ж просто боялися людей.

У Божественному передбаченні наш Господь не мав бути каменованим; Його мали трактувати як проклятого — повішаного на дереві (5 М. 21: 22, 23): “І, як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський” (Ів. 3: 14, 15). Чи то зі страху перед натовпом, чи з браку повноважень від римського управителя, але юдеї не змогли каменувати Ісуса. А так як вони не могли представити звинувачення у богохульстві в римському суді, то були змушені представити інше звинувачення: що вони вірні римському імператорові, натомість Ісус зраджує римські інтереси. Пилат умив руки в цій справі. Він хотів бути вільним від будь-якої вини. Проте будучи під тиском з боку юдеїв і прагнучи утримати спокій, він наказав висунути таке звинувачення: Господь буде розп'ятий за те, що називав Себе царем юдеїв.

З опису виникає, що Ісус ніс Свій хрест по дорозі на Голгофу і впав під його тягарем. Для цього могли бути різні причини: Він був ослаблений після перенесеної безжалісної фізичної та розумової напруги; Йому завдав шкоди кривавий піт у Гефсиманському Саду; Він пройшов крізь різні допити — перед синедріоном, перед Пилатом і перед Іродом, після чого Його бичували! Можемо собі уявити, що Той, Хто переніс так багато, навряд чи міг йти, та ще й сам нести тягар.

СКІЛЬКИ МІГ ВАЖИТИ ХРЕСТ?

Коли ми думаємо про нашого Господа як про досконалу людину, то не повинні вважати, що Він був найсильнішим з людей. Недоліки нашого роду проявилися різним чином. Немає підстави вважати, що перший представник нашого роду, Адам, мав надзвичайну силу, що могло би свідчити про брутальність. Ми бачимо, як цей принцип знаходить відображення в плодах та овочах. Коли ми бачимо переросле яблуко, то дізнаємось, що воно не таке смачне,

як яблуко звичайної величини. Так і з людиною могутньої фізичної статури — велетнем. Вона може бути брутальною. Ми не повинні думати про нашого Господа як про дуже різкого, ані як про слабкого, але як про витонченого, Який мав розумну силу та вдачу.

Коли ми думаємо про хрест, то вважаємо, що він не був легкий. Ми не знаємо про жодний легкий вид деревини в околицях Єрусалима. Найбільш поширеним там є оливне дерево, надзвичайно важке і неймовірно тверде. Якщо припустити, що хрест був заглиблений в землю майже на метр і був достатньо високий, то його довжина сягала від 4 до 5 метрів, а поперечина була майже 2 метри. Припускаючи, що він був достатньо масивним, щоб бути міцним і не гнутися під тягарем, думаємо, що хрест важив від 70 до 90 кілограм, тобто не так вже й мало.

УРОКИ З ЦІЄЇ ПОДІЇ

У нас є всі підстави довіряти переданню, що Господь падав під вагою хреста. За збігом обставин сотник та його загін зупинили Симона, очевидно, кремезного, дужого селянина, що проходив повз них, та змусили його допомогти Ісусові нести хрест. Попри все Ісус, мабуть, далі ніс на собі частину тягара.

Цей випадок дає нам кілька уроків. Один із них у тому, що учні Ісуса, вірні одинадцять послідовників, не скористалися з нагоди нести цей хрест. На перший погляд, ми схильні суворо зганити їх, але треба врахувати, що вони побоювалися за своє життя. Їм можна поспівчувати і самим навчитися уроку, щоб мати більше відваги в усьому, що пов'язане з Учителем.

Справді, натовп міг почати домагатися смерті учнів, як домагався смерті Господа. Але ж хіба один із них не сказав, що він готовий померти за Господа? І так сказали всі. Дивно, що в мить випробування вони не проявили хоробрості. Набагато легше говорити про велику відданість, про велику вірність, аніж показати ці риси, коли настають випробування. Зі слухною нагодою приходять труднощі, а моторошні події та голоси ще більше наганяють страху.

Ми, звичайно, не маємо нагоди зробити щось таке безпосередньо для Учителя. Та ми

розуміємо, що Він далі є з нами через братів. Який дорогоцінний привілей дається нам: допомагати нести хрест Учителя! Як добре знати, що Він далі вважає, що будь-яка річ, зроблена найменшому з Його братів, зроблена Йому самому!

СПОЧАТКУ НЕСЕННЯ ХРЕСТА, ПОТІМ ВІНЕЦЬ

Ще однією думкою, яка виникає при цьому, є запитання: чи Симон, який був змушений нести хрест, взяв цей тягар на себе добровільно, чи ні? В описі не сказано, як це вплинуло на нього. Існує передання, що з часом він став одним з учнів Учителя. Бачимо, що в Господньому провидінні на нас часом лягає відповідальність. А якщо Господь кладе на нас хрест, то ми несемо його

з радістю чи з наріканням? Якщо з радістю, то ми матимемо благословення, навіть якщо ми не шукали хреста, навіть якщо він був даний нам примусово.

Коли приходять випробування та труднощі, і на нас примусово вкладають хрест, ми щасливі, якщо оцінюємо нагоду нести хрест, розуміючи, що це тісно пов'язано з вінцем. Симон у цьому випадку представляв всіх Господніх вірних, які допомагають нести хрест, наслідуючи Його приклад, йдучи Його слідами. Тоді хрест не буде надто важким для нас. Господь нестиме його важкий кінець, і нам дістанеться тільки те, що буде для нашого добра і принесе благословення.

R5221 (1913 p.)

НЕСЕННЯ ХРЕСТА — ШЛЯХ ПОСТУПУ

*“Т хто свого хреста не несе, і не йде вслід за Мною, той не може бути учнем Моїм”
(Луки 14: 27).*

Учень, школяр, який наслідує вчителя або лідера. Господь обіцяв Своїм учням певні великі благословення, тобто якщо вони будуть слухняні, то отримають велике благословення у вигляді вічного життя, сядуть із Ним на Його престолі і будуть із Ним там, де Він.

Постає важливе питання: чим є учнівство? Воно — легка чи важка річ? Як вступити в Школу Христа? Господь у різних місцях розповідає нам про умови. У іншому вірші Він каже: “Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною”. “Т хто свого хреста не несе, і не йде вслід за Мною, той не може бути учнем Моїм” (Мт. 15: 24; Лк. 14: 27).

Отже, ця річ, очевидно, характеризується певним процесом. Перш за все, треба бачити, чим є учнівство і чим є хрест. Хтось може це розуміти краще ніж інші. Для когось взяти хрест може бути дуже важким випробуванням. Деякі люди роблять висновки про вагу речей через сприйняття, інші — на основі досвіду.

Наш Господь сказав, що краще не брати хреста, якщо немає рішучості йти вперед до кінця. Він ілюструє це словами: “Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озирається, не надається до Божого Царства” (Лк. 9: 62).

Господь виразно розповів, що буде означати хрест для тих, хто став Його учнем. Він сказав, що той, хто буде Його учнем, буде мати переслідування, і застеріг, що несення хреста — серйозна річ. Тож якщо ви вирішили, що хочете бути Його учнем, сядьте і порахуйте кошт. Якщо ви візьмете хрест, то його треба не тільки підняти, але й нести вірно до самої смерті.

ЩО ОЗНАЧАЄ НЕСЕННЯ ХРЕСТА?

Отже, ми беремо хрест, прийшовши до пізнання Правди. Світ не несе хреста взагалі, ані ті, які весь час йдуть проти власної волі. Багато хто каже: “Відколи я одружився, хрестом для мене стала дружина”. Багато жінок каже, що хрестом для них є їхні чоловіки. Та жоден із цих хрестів не є хрестом Христа: проблемою є непорозуміння між одруженими. Сторони — погано підібрані.

Однак така річ може стати несенням хреста. Якщо, наприклад, протидія з боку чоловіка або дружини постала внаслідок вірності Господу, то це — несення хреста, бо вона є заради Христа, заради Правди. Поява опозиції з боку бізнес-конкурентів із причини нашої вірності Христу буде частиною несення хреста. Можливо, це добре для нас, що ми не завжди знаємо, що означає хрест.

Все, що мене чекає,
Закрив Господь мені.
І з кожним кроком відкрива
Він хід нових подій.

Ми не можемо взяти хреста, доки не дізнаємося, чим він є, доки не вирішимо його взяти і не станемо учнями Христа. Взнявши хрест, ми повинні його нести, як говорить Господь. Нести хрест не означає утікати від нього або боязко дивитися на нього. Нести хрест означає тримати його. При цьому ми повинні дотримуватися рад.

Наш Господь сказав: “Коли будуть вас переслідувати в однім місті, утікайте до іншого”. Той, хто вірний, зазнає переслідування. Отже, відсутність протидії — не доказ того, що ми маємо милість у Бога, а доказ, що Він не поводить з нами як зі синами. Тільки ті, з ким Він поводить як зі синами, стануть Царським Священством і будуть мати участь у Його славному Царстві. Хто намагається утікати від труднощів, які приходять, робить помилку.

ЩО ДАЮТЬ ВИПРОБУВАННЯ?

Отже, що може бути причиною звільнення від випробувань? Ми не повинні їх уникати, хіба що усвідомлюємо, що вони не несуть зі собою жодного служіння Правді. Тому треба дивитися, чи Господь не відчинить інші двері.

Наприклад, якщо хтось бачить, що він тільки страждає і цим не приносить жодного добра, нехай він оглядеться довкола і попросить Господа в молитві показати йому, що робити. Можливо, Господь відкриє шлях для втечі. Однак ми не позбудемося наших випробувань та вад, поки не позбудемося смертної плоті, бо поведінка світу не відповідає праведності. Увесь світ збився з пуття через неуцтво, забобони, засліплення, і серед нього ми повинні звіщати чесноти Того, Хто покликав нас із темряви у Своє дивне світло.

Тому наш вірш особливо наголошує на тому, щоб йти слідом за Господом. Несення хреста — це шлях розвитку характеру посвяченої Божої дитини. Якщо на нас не приходять жодні випробування та труднощі, якщо нашим нахилам або прагненням ніщо ніколи не протистоїть у службі Господу та Правді, можемо бути певні, що ми допускаємося якоїсь помилки. Тоді ми ще не стали Його учнями.

Та коли ми маємо ці випробування, апостол каже, що їх треба вважати тільки легкими і короточасними стражданнями; що вони “достачають для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги”. Ми шукаємо в цей час не те, що видиме — земну похвалу та славу, а Небесну Славу — речі, які Господь обіцяв тим, хто Його любить (2 Кор. 4: 17, 18).

R5223 (1913 p.)

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА

“Він був умертвлений у тілі, але оживлений у душі” (1 Петра 3: 18, WTB).

Протягом сорока днів після Свого воскресіння і перед Своїм вознесінням наш Господь пробував з учнями. Однак загалом Він відкрився їм, як подає опис, не більше одинадцяти разів, до того ж деякі з цих випадків, мабуть, були дублюванням. Кожна Його розмова з учнями тривала декілька хвилин, за винятком, хіба що, розмови по дорозі до Емаус. Ці появи супроводжувалися обставинами та умовами, які переконливо свідчили про настання великої зміни, яка відбулася з Ним. Очевидно, Він більше не був тією самою особою, хоча цікавився ними з такою ж любов'ю, як раніше. Він далі був їхнім Господом і Учителем, тим самим Ісусом, але вже не Ісусом у

плоті. Тепер Він був “Господом, Духом”, “Духом животворящим”.

Немає жодного біблійного твердження, що Ісус встав у плоті. Ми дуже уважно вивчили вірші Святого Письма і не знайшли, щоб якийсь із них говорив, що Ісус встав у плоті. Навпаки, ми знаходимо, що апостол говорить: “Господь є Дух” (2 Кор. 3:17, Гиж.). Св. Павло розповідає нам, як він бачив Господа Ісуса, кажучи, що бачив Господа не в плоті, а сяючого “ясніше від саява сонця... опівдні” (Дії 26: 13-15, Дерк.).

Апостол говорить, що Церква має отримати духовне тіло: “Сіється в тлінне, постає в нетлінному; сіється в неславу, а постане у славі; сіється в немочі, а постане в силі; сіється тіло плотське, а постане тіло духовне (1 Кор. 15: 42-44, Гиж.). Він говорить, що те, чого ми зазнаємо

у воскресінні, нагадуватиме те, що відбулося з нашим Господом. У випадку з нашим Господом сіялося в неславі, а постало в славі; сіялося тіло плотське, а постало тіло духовне. Св. Петро звертає увагу на цей факт, кажучи: “Христос... був умертвлений у тілі, але оживлений у душі” (1 Петр. 3: 18, WTB).

Виникає запитання: як Господь міг встати в духовному тілі? У відповідь можемо навести тільки Господнє Слово. Він був піднятий ось як. Нова природа отримала свій початок тоді, коли наш Господь був зачатий Святим Духом під час Свого хрищення, і отримала завершення тоді, коли Він був удосконалений як духовна істота у Своєму воскресінні.

Різні вірші, які цитують стосовно з’явлення Ісуса в плотському тілі, зовсім не доводять, що Ісус мав плотське тіло, бо і ангели з’являлися між людьми у плотських тілах. Коли Ісус встав із мертвих, Він з’явився, тобто матеріалізувався, так само, як з’явився Авраамові в давнину (1 М. 18: 1, 2; 15: 4, 5). Один із таких проявів після воскресіння відбувся тоді, коли Ісус ішов із двома учнями до Емаус, де сів із ними вечеряти. Коли Він переламав хліб, вони впізнали Його, але Він зник з-перед їхніх очей (Лк. 24: 30, 31).

МАТЕРІАЛІЗАЦІЯ ТІЛА

Коли Він з’явився учням, сказано, що Він зайшов у кімнату, де вони були, “коли двері дому, де збиралися учні Його, були замкнені, бо остерегалися юдеїв”. Далі читаємо, що через вісім днів Він знову з’явився в тій самій кімнаті, таким самим чином, “коли двері були замкнені” (Ів. 20: 19, 26, Гиж.). Ці речі, очевидно, мали на меті показати учням, що Він вже не тілесна істота, а духовна. Протягом сорока днів після Свого воскресіння Ісус з’являвся, мабуть, не більше як три години в цілому. Він залишався з Ними, щоб утвердити їхню віру, щоб у властивому часі вони могли прийняти Святий Дух.

У відповідь на запитання про зникнення Пилипа з-перед очей скопця і знайдення його в Азоті, відповідаємо, що Бог міг його забрати. Але нічого не сказано про те, що він став духовною істотою. Пилип, безсумнівно, у своєму часі матиме частку з Господом у зміні природи в Першому Воскресінні — “раптом, як

оком змигнути”, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть” (1 Кор. 15: 52, 50).

Коли Ісус з’явився в Єрусалимі посеред учнів, і вони налякалися Його, Він промовив: “Погляньте на руки Мої та на ноги Мої, це ж Я Сам! Доторкніться до Мене й дізнайтесь, бо не має дух тіла й костей, а Я, бачите, маю” (Лк. 24: 39). При цьому Він давав їм зрозуміти, що вони бачать не духовну істоту, не духовне тіло. Вони бачили матеріалізоване тіло. Господь був Духом увесь час, а плоть і кості були тільки факторами з’явлення. Тому наш Господь з’являвся у плоті, яка мала кості, а також в одязі.

ТІЛО ТА ОДЯГ, СТВОРЕНІ ДЛЯ ТАКОЇ НАГОДИ

Звідки взялися плоть і кості? Звідти, звідки взявся одяг. Людське тіло з плоті та костей і т. п., а також його одяг, що з’явилися несподівано при замкнених дверях, не вийшли через двері, а зникли, тобто розчинилися на ті самі елементи, з яких Ісус створив їх кілька хвилин перед тим. “Але Він став для них невидимий [гр. *ginomai arphantos* — зник, став невидимим, Strong’s Exhaustive Concordance]” (Лк. 24: 31). Як тільки плоть, кості та одяг, у яких Він з’являвся, розчинилися, вони більше його не бачили, хоча Ісус, напевно, залишався з ними, був незримо присутній. Саме так відбувалося більшість часу під час сорока днів.

Сила, яку Він виявив при створенні та розчиненні одягу, в якому Він з’являвся, була такою ж надлюдською, як при створенні і розчиненні Його присвоєного людського тіла, а саме тіло не було Його славним духовним тілом, як і одяг, який Він носив. Треба пам’ятати, що суцільно ткану одягу й інший одяг, у який наш Відкупитель зодягався перед розп’яттям, поділили між собою римські вояки, а погребальна плащаниця залишилась розгорненою у гробі (Ів. 19: 23, 24, 40; 20: 5-7), тому одяг, в якому Він з’являвся в різних згаданих випадках, мусив бути створений особливим чином.

Як ми знаємо, наш Господь, коли був людиною, був досконалим у плоті і дав Себе як приношення, як викупну ціну за Адама: “Але бачимо Ісуса, мало чим уменшеним від ангелів, що за [для] перетерплення смерті Він увінчаний

честю й величністю”. “Ти... тіло Мені приготував” (Євр. 2: 9; 10: 5). Це земне, людське тіло з плоті зазнало смерті, і Бог вже не зробить Його плоттю, але підняв нашого Господа з мертвих як Нове Створіння Божественної природи. Після Свого воскресіння наш Господь промовив до апостолів: “Дана Мені всяка влада на небі й на землі” (Мт. 28: 18).

Усе це свідчить нам про велику зміну, яка настала для нашого Господа під час Його воскресіння. Якщо Він зараз є тільки людиною, то Він далі є “уменшеним від ангелів”. А

вважати нашого Господа людиною, меншою від ангелів, суперечило би Господньому Слову, яке говорить, що Він возвеличений понад ангелів до Божественної природи: “І з вигляду став як чоловік, Він упокорив Себе, будши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім’я, що вище над кожне ім’я, щоб перед Ісусовим Ім’ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця!” (Фил. 2: 8-11).

R5222 (1913 p.)

“ЧИ З’ЯВИВСЯ НА СВІТ ЯКИЙСЬ НАРОД ВІДРАЗУ?”

“Ще й не мучилась, а вже вродила; ще не настали болі, а вже привела сина. Хто коли-небудь таке чував? Хто таке коли-небудь бачив? Чи народився коли-небудь якийсь край в одну днину? Та чи з’явився на світ якийсь народ відразу, як от Сіон, що ледве зазнав болів, і вже вродив своїх синів” (Ісаї 66: 7, 8, Хом.).

Назву “Сіон” у давнину застосовували до відомого пагорбу в Єрусалимі, який, як всі вважають, знаходився на південному заході і був найвищим із тих, на яких збудовано місто. Він охоплював найбільш древню частину міста з цитаделлю включно. Першим на ньому збудували палац і назвали “містом Давида” (2 Хр. 5: 2). Ще його називали “святою горою”, горою “святині” (Пс. 2: 6), оскільки він був початковим місцезнаходженням Намету, що його Давид нап’яв для ковчега.

Назву “Сіон” пророки часто застосовували до самого Єрусалима, а також до його мешканців, яких не раз називали синами та дочками Сіону. Це слово часто використовували в ще ширшому значенні (схоже як Єрусалим), маючи на увазі весь народ Ізраїлю. А оскільки тілесний Ізраїль був образом Духовного Ізраїлю, назва “Сіон” у глибшому значенні стосувалася Євангельської Церкви, була виразом, який впродовж Євангельського віку включав до свого складу всіх тих, які називали себе християнами, серед яких справді посвячені були на випробуванні, щоб здобути повне членство в переможній Церкві — правдивій Церкві, Сіоні майбутнього,

правдивому Сіоні теперішнього Віку, вибраній Малій Черідці, якій Отцю сподобалося дати Царство (Лк. 12: 32). Отже, про символічне застосування цього виразу ми повинні говорити, виходячи з характеру пророцтва: чи воно стосується тілесного Дому Ізраїлю, чи Духовного, чи обох, а якщо останнього, то чи воно стосується в найширшому значенні номінальної євангельської Церкви, чи вибраної Малої Черідки, єдиної правдивої Церкви в Божій оцінці.

Символічні болі в згаданому пророцтві мають відношення до великого часу утиску — болів, що мають прийти на номінальну євангельську Церкву, великий ”Вавилон”, з якого деякі “удостоятся” втекти (Лк. 21: 36, Кул.). На це вказують попередні вірші, які розміщують час цього пророцтва синхронно з часом, в якому чути “голос гомону [збентеження] з міста [Вавилону]” і “голос [Правди та застереження] із храму [вибраної Малої Черідки посвячених та вірних]”, а також “голос Господа [Єгови], що заплату дає для Своїх ворогів” у великому часі утиску (Іс. 66: 6).

Болі, які приходять на номінальний Сіон — “Християнство”, “Вавилон”, виявляться великим і болісним лихом, “часом утиску, якого не було від існування люду” (Дан. 12: 1). Дивовижною річчю, яку пророк хотів тут описати, є народження Сіоном Сина ще перед настанням цих болів. Це — вражаюче посилення на факт, виразно викладений деінде, що зріла пшениця євангельської Церкви повинна бути відокремлена від куколю і зібрана до безпечного стану клуні ще перед тим, як

кукіль буде спалений, зазнає утиску, здатного поглинути все (Мт. 13: 30). Цим Сином, отже, є Мала Черідка — справжній Сіон у Божій оцінці, Тіло Христа, як написано: “Прийде з Сіону [номінальної євангельської Церкви] Визволитель [Христос, Голова і Тіло], відверне від Якова [тілесного Ізраїлю, тобто Сіону] безбожність” (Рим. 11: 26, Хом.).

ДВА КЛАСИ, НАРОДЖЕНІ В СІОНІ

Саме цей Син повинен благословити всі племена землі (1 М. 28: 14; Гал. 3: 16, 29). Народження цього Сина — це Перше Воскресіння. Блаженні і святі всі, хто має частку в Першому Воскресінні (Об. 20: 6). Вони тепер зачаті Богом через Слово Правди, оживлені Святим Духом (Як. 1: 18; Еф. 2: 1; Рим. 8: 11) і у властивому часі, перед болями, народяться у славній подобі Христа.

Народження Сина почалося понад вісімнадцять століть тому воскресінням Ісуса Христа. У той час народився Голова цього Тіла Христа, а якщо народився Голова, то обов’язково народиться й Тіло. “«Чи ж то відкрию материнське лоно та й не дам породити? Або, приводячи на світ, замкну утробу?» — каже Бог твій” (Іс. 66: 9, Хом.). Ні, “Син”, комплектний Христос, Великий Визволитель, обов’язково народиться!

Але “Хто коли-небудь таке чував? Хто таке коли-небудь бачив?” Бо не тільки Тіло Христа, справжній переможний Сіон, “народ святий, люд придбаний” (Хом.), народиться (визволиться) з номінального Сіону перед болями, але коли почнуться болі, народиться Велика Громада інших дітей. Як показано в Об’явленні, ця Велика Громада виходить з великого утиску, виправши свої одежі і вибілвши їх у крові Агнця (Об. 7: 14). Тіло Христа, Син, народжений перед болями, буде складатися з тих, хто чув поклик “Вийди від неї, народе мій” і т. д. (Об. 18: 4, Хом.) і був йому слухняний, і хто удостоївся частки в Першому Воскресінні.

Численні діти, народжені внаслідок великого утиску, — це віруючі в номінальному Сіоні, Вавилоні, які недогледіли і доволі упилися духом Вавилону, духом світу, і тепер, в цьому жнивному часі, не здатні миттю впізнати голос Господа і проявити йому слухняність. Вони не

бачать, що настав час жнив, і, відповідно, не розуміють, що відбувається праця відділення, яку виконує серп Теперішньої Правди. Вони вважають Божих слуг, які орудують серпом, ворогами, що чинять опір їм і Господу, Якому вони служать.

Великий утиск (болі), що приходить на номінальний Сіон, єдина річ, яка може переконати таких, як вони. Цей клас містить у собі велике число віруючих дітей Бога, чия поведінка в житті є праведною та здебільшого обачною, та які все ж мають тілесний розум і не віддають себе на живу жертву Богу, щоб йти за Господом у наклепах і в добрій славі, покійно несучи наругу Христа. Вони поважають людські погляди, традиції та плани, не вмюючи підкоритись цілковито волі і плану Господа. І тільки тоді, коли вони побачать крах номінального Сіону — християнства, Вавилону, вони зрозуміють свої великі помилки і звільняться від нього, а також від цих помилок.

ХРИСТОС — КАМІНЬ СПОТИКАННЯ ДЛЯ ДУХОВНОГО ІЗРАЇЛЮ

“Ось, — каже пророк, — Я кладу на Сіоні камінь спотикання та скелю спокуси, і кожен, хто вірує в Нього, не посоромиться” (Рим. 9: 33; Іс. 8: 14, 15; 28: 16). Цим каменем спотикання є відкуплення дорогоцінною кров’ю Христа. Об цей камінь спіткнувся тілесний Сіон, і так само номінальний духовний Ізраїль тепер спотикається об цей самий камінь, бо він мав бути “за камінь спотикання, і за скелю спокуси для двох домів Ізраїлю” (Іс. 8: 14) — тілесного й духовного.

Вибрана Мала Черідка переможців не спотикається, а бачить у ньому горішній кутовий камінь справжнього Сіону, пам’ятаючи слова пророка: “Ось кладу Я на Сіоні Каменя вибраного, наріжного, дорогоцінного, і хто вірує в Нього, той не буде осоромлений! Отож бо, для вас, хто вірує [в Христа як свого Відкупителя, Який купив вас Своєю дорогоцінною кров’ю], Він кошовність, а для тих, хто не вірує,.. той... камінь спотикання, і скеля спокуси, і об нього вони спотикаються, не вірячи слову, на що й призначені були” (1 Петр. 2: 6-8). Бог не збирається віддати Своє Царство комусь неслухняному. Тож вони потребують вогняних

випробувань утиску, який настає, щоб прийти до властивого стану перед Богом. Ось чому вони повинні перейти крізь великий утиск.

Справді зачаті Богом, оживлені Його Духом до нового духовного життя і вірні у виконанні своєї угоди повного посвячення як живі жертви Богу, можуть радіти з надії Першого Воскресіння і народитися перед болями номінального Сіону. Іншим приводом для радості є те, що багато кволих дітей Бога, які сьогодні спотикаються разом із номінальним Сіоном, все ж таки видужають і спасуться, мов через огонь (народяться), перейшовши крізь великий утиск (болі), у якому номінальний Сіон помре, а самі вони вийдуть з нього.

РАДУЙТЕСЯ З ЄРУСАЛИМОМ

“Радуйтеся з Єрусалимом і веселіться, ви всі, заради нього, що його любите! Возрадуйтеся з ним радістю всі, що за нього журилися”. “Бо ось я творю Єрусалим на радість, його народів на втіху. Я веселитися буду Єрусалимом, я радуватимусь моїм народом. Не буде чути більш у ньому ридання голосного, ні крику” (Іс. 66: 10; 65: 18, 19, Хом.).

Після цього закликати радити з Єрусалимом негайно йде пророча звістка про народження Сіону, де вирази Сіон та Єрусалим вживаються по чергово. Народження Сіону, возвеличення Тіла Христа до влади та слави Царства, стане справжньою причиною для радості всіх людей. Власне, цього возвеличення і виявлення синів Бога чекає все створіння, стогнучи і страждаючи (Рим. 8: 19-23).

Коли справжній Сіон буде возвеличений, настане велика праця Царства. Болі номінального Сіону, які спішно прийдуть, швидко звільнять справжніх синів Бога, які все ще знаходяться в ньому, і вони вийдуть, щоб мати величніші погляди, вищі принципи і розвинути більш шляхетний характер. Правління залізною палицею за короткий час підкорить все, цілковито розвалюючи теперішню громадську будівлю і доводячи до кінця процес вирівнювання, який приготує царювання праведності.

Тоді почнеться велике Тисячолітнє царювання праведності, коли кожна людина матиме повну, сприятливу нагоду здобути вічне життя

завдяки вірі та слухняності Новій Угоді. Жодна людина не матиме менш ніж сто років такої нагоди, хоча якщо вона змарнує весь цей час, не зробивши жодних кроків для виправлення, то вважатиметься недостойною життя і буде відтята в Другій Смерті (Іс. 65: 20). Натомість слухняні їстимуть від благ землі (Іс. 1: 19). “І доми побудують, і мешкати будуть [у той час, очевидно, небагато будинків здаватимуть внайми, бо це будуть покращені та облаштовані садиби, в яких їх власникам буде приємно та зручно], і засадять вони виноградники, і будуть їхній плід споживати. Не будуть вони будувати, щоб інший сидів, не будуть садити, щоб інший спожив, дні бо народу Мого як дні дерева [“вони відновлять сили” (Іс. 40: 31)], і вибранці Мої [всі вірні та слухняні в той час] зуживатимуть чин Своїх рук! Не будуть вони працювати надармо, і не будуть родити на страх, вони бо насіння [діти], благословлене Господом [Церквою], і нащадки їхні з ними” (Іс. 65: 21-23).

“І станеться, поки покличуть, то Я відповім, вони будуть іще говорити, а Я вже почую [настільки близько буде Господь, настільки Він доглядатиме всі їхні інтереси]! Вовк та вівця будуть пастися разом [мова тут, очевидно, йде про людей, які попередньо мали характер вовка або вівці, або про тварин, або про тих і других — в кожному разі цей вираз означає панування миру], і лев буде їсти солону, немов та худоба, а гадові хлібом його буде порох [ще один вираз на кшталт “Його вороги будуть порох лизати”, що означає знищення змія, тобто сатани, якого символізує змія]! Вони не чинитимуть зла й вигубляти не будуть на всій святій Моїй горі [Царстві], говорить Господь” (Іс. 65: 24, 25).

Ось так народження справжнього Сіону буде приводом для радості всіх, хто щиро любить праведність; бо хоча на початку всі їхні надії, які вони плекали віддавна, будуть потрошені на шматки, це буде світанок справжньої надії для всього світу. Згадане упокорить їхню пиху, позбавить дорогих серцю володінь і того, що вони по праву звикли вважати своїм, поламає всі їхні хвалені інституції, цивільні, громадські та релігійні, і перетворить у руїни весь лад та

всі надії, доки вони не почнуть бачити надію в новому ладі, запровадженому Божим Царством.

Так, радуйтеся з Єрусалимом, Сіоном, веселіться з ним всі, хто любить його, і всі, хто сумує за ним тепер та намагається відрадити його від його

шляху, не бачачи нагороди в кінці (в житті вірної самопожертви), бо незабаром його слава з'явиться для невимовної радості його самого і для радості та благословення “всіх поколінь землі”.

R5211 (1913 p.)

ВІК АВРААМА, КОЛИ ВІН ВХОДИВ У ХАНААН

Ми отримуємо багато листів, які звертають увагу на речі, які читачам здаються помилкою в хронології, наведеній у 2 томі “Викладів Святого Письма”, дати народження Авраама, його входу в Ханаан і т. д. З цією метою, а також заради інших, які можуть мати такі ж труднощі, ми ширше обговоримо те, що викладено в 2-у томі, стор. 44-47.

1 М. 11: 32 каже, що Терах помер у віці двісті п'ять років. Дії 7: 4 говорять, що в той час Авраам перебрався в Ханаан. А 1 М. 12: 4 стверджує, що Авраамові було сімдесят п'ять років, коли він полишив Харан. Отже, вік Тераха при народженні Авраама, повинен був бути сто тридцять років.

Та чи це не суперечить 1 М. 11: 26, де сказано: “Терах же жив сімдесят літ, та й породив Авраама, і Нахора, і Гарана”? Ми відповідаємо: ні. Непорозуміння створює факт, що Гаран, найстарший син, згаданий останнім, тоді як Аврам, наймолодший, згаданий першим — можливо, тому, що він займав значніше становище в цій оповіді, або щоб це стало невеликим каменем спотикання та

перешкодило нам бачити факти, хіба що ми будемо ведені Господом у відповідний для Нього час.

Те, що Гаран був найстаршим сином Тераха, цілком очевидно з наведених фактів. Його син Лот був достатньо дорослим, щоб товаришувати своєму дядькові Аврааму. Лот та Авраам були майже одного віку, і кожен мав свої отари, стада та пастухів. У часі нищення Содоми Лот мав двох дочок на виданні та інших, вже заміжніх, дочок. Це було перед народженням Ісака, коли Аврааму було дев'яносто дев'ять років (1 М. 17: 24; 18: 1, 16; 19: 8, 14).

Ще зауважте вірогідність того, що Гаран був найстаршим сином Тераха, а Нахор — другим. Нахор одружився з однією з дочок свого брата Гарана, Мілкою (див. 1 М. 24: 15), внучка якої, Ревека, стала дружиною Авраамового сина, Ісака (1 М. 24: 67).

Отже, наші підрахунки, представлені у “Викладах...”, підтверджуються відомими фактами, а також виразними висловлюваннями Святого Письма.

R5177 (1913 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.